

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

31. ČÍSLO / XX. ROČNÍK

11 Kč • 0,50 €

5. SRPNA 2012

Z obsahu:

Ve stopách svatého Františka

Promluva Benedikta XVI.
ve františkánské svatyni
La Verna 13. května 2012
- strana 2 -

Svatý Eusebius z Vercelli

Guido Pettinati SSP
- strana 4 -

Nová evangelizace a svatá liturgie (dokončení)

Biskup Athanasius
Schneider
- strana 6 -

Ukrytí bezpečně v lásce - „Tak Bůh miloval svět...“ (Jan 3,16)

Zamyšlení nad velkou
výzvou pro současnou
církve
- strana 7 -

Otec ateismu potvrzuje: Bůh existuje!

Antony Flew byl půl
století mozkiem moderního
vědeckého ateismu, ale
jeho intelektuální pocti-
vost jej nakonec přivádí
k uznání Boží existence
- strana 9 -

Spoluvykupitelka proti ... revolucionářům

Fulton J. Sheen
- strana 10 -

Ikona Proměnění Páně

Editorial

V obecném povědomí věřících trvá zjednodušená představa, že po 300 letech, kdy byla církev vystavena krvavému pronásledování, Konstantin po porážce svého soka Maxentia vydal roku 313 milánský edikt, který přiznal křesťanům svobodu vyznání a vrátil jim majetek zkonfiskovaný v jednotlivých vlnách pronásledování.

Proto může být pro leckoho překvapením, že za pouhých čtyřicet let po vydání tohoto dekretu musí pravověrní biskupové putovat do vyhnanství, kde jsou vystaveni také mučení. Pronásledují je však už nikoliv pohané, ale vlastní souvěrci, a dokonce spolubratři v biskupské službě. Ještě větším překvapením může být pro nás skutečnost, že může nastat v církvi období, kdy pravověrní biskupové tvoří takřka zanedbatelnou menšinu, zatímco převážná část prelátů i s křesťanským vladařem propadla bludům, které se týkají samých základů naší víry. V tomto případě se jednalo o božské synovství Ježíše Krista i o svrchované božství Ducha Svatého, tedy o podstatu Nejsvětější Trojice. Došlo dokonce k situaci, kdy největšího zastávce pravé víry svatého biskupa Atanáše papež Liberius na určitou dobu exkomunikoval.

Žádný z pohanských pronásledovatelů nikdy církev nerozdělil. Taková situace nastala až v době, kdy církev začala spolupracovat s vládci tohoto světa.

Dřívější císařové, které římské státní náboženství pokládalo za bohy, se cítili křesťanstvím ve své svrchovanosti ohroženi. Po milánském ediktu se situace od základů změnila. Ariánský blud navíc popřením Ježíšova božství odkázal Boha někam daleko a vysoko do nebe a světská moc se mohla při tomto pojetí víry cítit neomezeným vládcem, jakým si pozemským „otcem“, osobovala si právo posluhovat si mocensky církvi podle svých zájmů

a z papeže i biskupů si dělala své vazaly.

Výmluvné analogie a poučení, které z těchto poměrů vyplývají pro současnost, popisuje velmi výstižně předchůdce biskupa Müllera v Řeznu, biskup Rudolf Graber, jeden z významných koncilních otců, v knize „Atanáš a dnešní Církev“⁽¹⁾, která právě nyní na počátku Roku víry stojí za opětovné pozorné prostudování. Na str. 37 např. autor píše: „Ze všech citátů (zedenářů), které by vydaly na knihu, není těžké objevit používanou taktiku nepřitele: zbavit Církev její nadpřirozené povahy, sloučit ji se světem, promístit ekumenicky denominace, a tím vydláždít cestu pro vzorové světové náboženství v centralizovaném světovém státě.“

Tato slova napsal autor krátce po pádu komunistické totality, která chtěla víru v pravého Boha nahradit vírou v ateismus. Dnes však již víme, že pádem berlínské zdi neměl odvčký Nepřítel církve co ztratit, naopak získal nové a dosud nebývalé možnosti, protože jeho námezdníci si už dávno před rokem 1989 připravili účinnější podvratnou taktiku, jak napadnout církev zevnitř. Jedním z plodů této taktiky jsou současná vnitřní rozdělení v církvi, která se navíc stále množí. Všechno to, čím se odlišuje jeden tábor od druhého, je možno převést na jednoho společného jmenovatele, a tím je subjektivistické pojetí Boha.

Po období, kdy obsah víry výrazně ovlivňoval život, prosazuje se naopak úsilí ovlivňovat obsah a pojetí víry tak, aby to vyhovovalo novému způsobu života. Mnoho lidí žehrá na to, že Bůh stále přikazuje a církev hlásá něco, co ohrožuje jejich představy o pohodlném a blahobytném způsobu života, který se proti minulosti změnil. A tak byla vynalezena „sametová metoda“, jak odsunout Boha stranou, a to tak, aby to dokonce vypadalo

Dokončení na str. 12

Ve stopách svatého Františka

Promluva Benedikta XVI. ve františkánské svatyni La Verna 13. května 2012

(...) *Rozjímat o Kristově kříži!* Vystoupili jsme jako poutníci na Sasso Spicco v La Verně, kde „dva roky před svou smrtí“ (Celano, *Vita prima*, III, 94) přijal svatý František na své tělo rány slavného Kristova umučení. Jeho pouť učedníka ho dovedla k tak hluboké jednotě s Pánem, že s ním sdílel také vnější znamení nejvyššího činu lásky na kříži. Je to pouť, která začala v San Damiano, kde rozjímal myslí i srdcem před Ukřižovaným. Stálé rozjímání o Kříži na tomto svatém místě se stalo cestou posvěcení pro mnoho křesťanů, kteří zde v průběhu staletí poklekali a modlili se v mlčení a usebranosti.

Slavný Kristův Kříž obsahuje utrpení světa a především hmatatelné znamení lásky jako míry Boží dobroty vůči člověku. Na toto místo jsme povoláni také my, abychom se zamysleli nad nadpřirozenou dimenzí života, pozvedli oči od toho, co je pomíjející, a vrátili a zcela odevzdali sebe Pánu se srdcem svobodným a v dokonalé radosti a rozjímali o Ukřižovaném, aby nás zranil svou láskou.

„Nejvyšší, všemohoucí, dobrý Pane, tobě patří chvála, sláva a všechno požehnání.“ (*Píseň bratra Slunce*) Jen když se nechá osvěcovat světlem Boží lásky, může být člověk i s přírodou vykoupen, krása může konečně odrážet zář Kristovy tváře, jako měsíc odráží jas slunce. Krev Ukřižovaného, která tryská ze slaveného Kříže, se vrací, aby oživila vyschlé Adamovy kosti, abychom my, každý z nás, našli radost a vydali se cestou svatosti, vystoupili vzhůru k Bohu. Z tohoto požehnaného místa se spojují v modlitbě se všemi františkány a františkánkami světa:

„Klaníme se ti, ó Kriste, a dobrořečíme ti zde a ve všech chrámech, které jsou na světě, protože svým svatým Křížem jsi vykoupil svět.“

Uchvácení Kristovou láskou! Na La Vernu se nevystupuje, aniž bychom se dali vést modlitbou svatého Františka, který praví: „Ať uchvátí, prosím, Pane, ohnivá a sladká moc tvé lásky mou duši skrze všechno, co je zde pod nebem, abych zemřel láskou k tvé lásce, jako tys zemřel z lásky k mé lásce.“ (Modlitba „*absorbeat*“, 1) Rozjímání o Ukřižovaném je dílo myslí, ale ta se nedokáže povznést svobodně vzhůru bez podpory, bez síly lásky. Na tomto místě fráter Bonaventura z Bagnoregia, významný syn svatého Františka, navrhl své *Itinerarium mentis in Deum* a ukázal nám tak cestu, kudy se vydat k vrcholům na setkání s Bohem. Tento velký učitel církve se nám svěřuje se svou zkušeností a zve nás k modlitbě. Mysl se má obrátit především ke Kristovu umučení, protože je to právě oběť Kříže, co smazává náš hřích, propast, kterou může vyplnit jen Boží láska: „Povzbuzuji čtenáře“ – píše – „abychom především sténali pro ukřižovaného Krista, jehož Krev může smýt skvrny našich vin.“ (*Itinerarium mentis in Deum*, Úvod 4) Ale aby naše modlitba byla účinná, je zapotřebí slz, to znamená vnitřní zkroušenosti lásky, která odpovídá na Boží lásku. A pak je potřebný onen obdiv, který svatý Bonaventura vidí u pokorných evangelia, schopných úžasu nad Kristovým spásným dílem. A to je pokora, brána všech ctností. Není možné dospět k Bohu s intelektuální pýchou, která hledá uzavřenost sama v sobě, nýbrž

Dokončení na str. 12

Probud' ve svém srdci horoucí touhu nalézt Spasitele. Připoj se k těm, kteří *vstoupili na člun a jeli ho hledat*. Připomeň si, co všechno pro tebe vykonal, vzpomeň si na jeho divy, jeho úchvatná slova, na jeho věrné přátelství a dary, kterých se ti od něho dostává. Pros Duchu Svätého, aby tě vždy vedl tam, kde je tvůj Pán.

Ježíš není nikdy daleko od těch, kteří ho upřímně hledají. I zástup ho brzy našel. Ale Pán vidí do jejich srdcí. Nelíbí se mu jejich úmysly. Nehledají ho proto, že je Boží Syn, ale protože od něho čekají pozemské statky a pohodlí. Sní o tom, že našli někoho, kdo jim zajistí ráj na zemi, prostřené stoly, bezpracné úspěchy, plné sklepy a spíže.

Takové nepochopení Pána bolestně uráží. Časná dobrota nám dává proto, aby nás přiváděla k pravé víře a ta k věčnému životu. Kdo však vidí v Ježíši jen prostředek, jak si usnadnit život a vyhnout se nesnázím, nepochopil jeho poslání ani záměry jeho nekonečné moudrosti. Nestává se ti, že smýšlíš podobně jako oni?

Pokud tento časný život dává zapomenout na pravý, věčný život, odvádí tě od skutečného cíle, pro který jsi byl stvořen. Ptej se proto s opravdovou touhou po pravém poznání: *Co mám činit, abych konal Boží skutky?* Pán na to dává zcela jednoznačnou odpověď: Věřit v toho, koho Otec poslal. Věřit, to znamená přijmout bezvýhradně jeho slovo, učinit jeho učení základním pravidlem svého jednání, následovat nikoliv svoje tužby a sklony, ale příklad jeho života. Uvěř Ježíši, že není jiné cesty a jiných prostředků než ty, které ti nabízí, a obnov své rozhodné předsevzetí jít za ním, kamkoliv půjde.⁽¹⁾

Jakmile však zástup uslyší o Ježíšových podmínkách a požadavcích, rychle zapomíná na přijatá dobrodiní i divy, kterých byl svědkem. Žádá od Pána nové zázraky. Uvěříme ti, ale co nám dáš? Čím se nám můžeš předvést, aby nás to přesvědčilo? – Není to více než politováníhodné, když ten, kdo potřebuje záchranu a pomoc, klade požadavky a podmínky svému nezištnému dobrodinci? Je to počínání lidí tělesných. Jsou nespokojeni, že byli nasyceni jen jednou. Mojžíš sytil lid celá léta: Dávej nám stále ten pokrm, pak ti uvěříme. To však není víra, nýbrž jen souhlas a spokojenost s požadovanými a získanými výhodami. Nechceš mít také s Ježíšem spíše život pohodlný, hmotně zajištěný? To je ovšem pravý opak toho, co Pán pro tebe chystá a co s tebou zamýšlí. Čím by ses pak lišil od lidí tohoto světa? Nehledej nasycení tělesné, ale duchovní.

Pravá Ježíšova mana

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Kdo přichází ke mně, nikdy nebude hladovět.

Uvěřit Ježíši znamená otevřít se jeho nekonečnému daru: opustit domnělou jistotu, která se opírá jen o hmatatelnou zkušenost a hmotné uspokojení, a uvěřit v možnost jiné, mnohem vyšší hodnoty a důstojnosti své vlastní existence: v možnost žít ještě jiným, ničím neomezeným životem. Proto potřebuješ víru, neboť tento život je tak nesmírný, že ho nemůžeš svou myslí ani obsáhnout: je to život věčný. Můžeš se v tomto směru spolehnout jen na Ježíšovo slovo. Právě proto, aby ti to usnadnil, potvrzuje Otec slovo svého Syna hmatatelnými divy a zázraky. Ježíš tě přišel naučit, jak se máš zbavit dřívějších způsobů života, abys přestal být člověkem starým, který se žene za klamnými rozkošemi. Tento nový život si však žádá zcela jiný pokrm. Ježíšem slíbený pokrm je opravdu něco mnohem víc než jen strava, je to sám život: *Já jsem chléb života*. Zatímco biologický život je uzavřen sám v sobě, život, o kterém mluví Ježíš, je účastí na jiném, nekonečném životě, jímž žije sám nekonečný Bůh.

Ježíšovy zázraky jsou jen stínem toho největšího zázraku, jakým je Boží seberoždávání. Tento zázrak vychází ze samé podstaty Božího života, z nekonečné nenasycenosti jeho lásky, která ho přiměla, aby *sestoupil z nebe a dal život světu*. Hledáš život, který neumírá? Ježíš ti ho dává. Chceš mít jistou budoucnost? Nabízí ti ji u sebe a v sobě.

To, čemu máš především uvěřit, je tedy skutečnost jeho nekonečné lásky k tobě. Uvěř jeho slovu: Jak by ti nedal všechno ostatní, když ti dává sám sebe? A nabízí ti ještě více než jen sebe. Nabízí ti Pomocnici, která byla i jeho Pomocnicí. Abys nestál před Pánem nechápající a nevěřící jako jeho zklamání posluchači, vezmi si na pomoc jeho Matku, která dokonale rozumí jeho a svému tajemství. V jejím nečistším panenském lůně si Boží Syn připravil příbytek, ve kterém začal onen koloběh života mezi Bohem a člověkem. Počátkem a předpokladem tvého napojení na život v Bohu je tajemný zázrak v Mariině lůně, ve kterém se oba životy, božský a lidský, spojily v jeden. Pros ji, aby ti pomohla překročit práh víry. Ona tě nejsnáze a nejrychleji uvede do tajemství života, ve kterém už ne-

Liturgická čtení

1. čtení – Ex 16,2–4.12–15

Celé společenství synů Izraele reptalo na poušti proti Mojžíšovi a Árónovi. Synové Izraele jim řekli: „Kěž bychom zemřeli Hospodínovou rukou v egyptské zemi, když jsme seděli u hrnců masa a jedli chléb dosyta. Vyvedli jste nás na tuto poušť, abyste umožnili celé shromáždění hladem!“ Hospodín řekl Mojžíšovi: „Hle, jako déšť vám sešlu chléb z nebe. Lidé vyjdou a každý den si nasbírají dávkou na den. Chci je zkoušet, zda půjdou v mém zákoně, nebo ne. Slyšel jsem reptání synů Izraele. Řekni jim toto: Kvečeru budete jíst maso a zrána se nasytíte chlebem. Poznáte, že já jsem Hospodín, váš Bůh.“ Když nastal večer, přilétly křepelky a pokryly celý tábor. Zrána padla rosa na tábor kolem dokola. Pokrývka z rosy se rozplynula, a hle – na povrchu pouště bylo cosi drobného, šupinatého, jemného jako jíní na zemi. Když to synové Izraele viděli, ptali se navzájem: „Co je to?“ – neboť nevěděli, co to je. Mojžíš jim řekl: „To je chléb, který vám Hospodín dává k jídlu.“

2. čtení – Ef 4,17.20–24

Bratři! Říkám vám a zapřísahám vás ve jménu Páně: Nežijte už tak, jak žijí pohané! Jejich smýšlení je neplodné. Takhle jste se tomu přece o Kristu neučili! Vy jste přece o něm slyšeli a jako křesťané jste byli poučeni podle pravdy, která je v Ježíšovi, že máte odložit starého člověka s dřívějšími způsoby života, který je chtivý rozkoší a žene se do zkázy. Stále si obnovujte mysl po její duchovní stránce a oblečte člověka nového, který je stvořen podle Božího vzoru jako skutečně spravedlivý a svatý.

Evangelium – Jan 6,24–35

Když zástup viděl, že ani Ježíš, ani jeho učedníci nejsou na břehu, nasedali do člunů, přijeli do Kafarna a hledali Ježíše. Když ho našli na druhé straně moře, zeptali se ho: „Mistře, kdy jsi sem přijel?“ Ježíš jim odpověděl: „Amen, amen, pravím vám: Hledáte mě ne proto, že jste viděli znamení, ale že

Dokončení na str. 5

budeš hladovět a žíznit po tom, co svazuje mysl a srdce člověka tak, že jeho smýšlení je neplodné.

Můj Pane, Synu Marie Panny, na její přímělu *dej mi chléb silných, zaveď mě do své svaté země, k výšinám, které získala tvá pravice*⁽²⁾.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Srov. Mt 8,19; ⁽²⁾ srov. resp. žalm 78.

Svatý Eusebius z Vercelli

Do kalendáře se 2. srpna tlačí hned tři světci: sv. Eusebius z Vercelli, sv. Petr Julián Eymard a bl. Augustin Czartoryski. Zastavme se tentokrát u prvního z nich, od jehož smrti uplynulo již více než jedno a půl tisíciletí. To nám umožní nahlédnout rovněž do církevního dávnověku a poznáme, že naše církev to již krátce po konstantinovském převratu neměla nijak snadné. Na místo vnějšího nepřitele nastoupil rychle nepřítel vnitřní a projevil se jako ještě nebezpečnější než ten první. Svátý Eusebius z Vercelli je dodnes velmi populární v italském Piemontu, a to do té míry, že ho papež Jan XXIII. prohlásil za patrona této oblasti severní Itálie.

Narodil se na Sardinii na přelomu třetího a čtvrtého století. O jeho rodičích nic nevíme, ale pravděpodobně byli velmi zámožní. Již jako mladý mnoho cestoval a poměrně brzy se z důvodů blíže neznámých usadil nakonec v Římě. Zřejmě již jako dospělý přijal křest a za pontifikátu papeže Julia I. přijal nižší kněžská svěcení a stal se lektorem. Spřátelil se s budoucím papežem Liberiem, provázal ho při bohoslužbách a vykonával přitom funkci lektora. Seznámil se také se svatým Atanášem, biskupem v egyptské Alexandrii, pronásledovaným bludařskými ariány, které podporoval císař Východu Konstanc.

V oblasti Piemontu existovala tehdy řada křesťanských obcí, které byly izolovány uprostřed pohanského obyvatelstva na venkově a v horách. Církevní legáti zkoumali možnost založení biskupství. Svátý Protasius, biskup v Miláně, a církevní legáti navrhli císaři, aby založil ve Vercelli nové biskupství, a Julius sem poslal také lektora Eusebia v naději, že by mohl být vybrán na nový stolec jako příkladný pastýř věrný pravé víře.

Ačkoliv byl v této oblasti cizincem, přijali ho ve Vercelli velmi dobře a dali mu přednost před domácími kandidáty. Eusebia vysvětil na biskupa v Římě sám papež. Jeho nová diecéze sahala od Alp k Milánu a dále až k Pavii. Převládala zde ještě kult starých Keltů spolu s magií, astrologií a římským polyteismem. Keltové zde uctívali ženská božstva zvaná matrony, kterým byly za-

svěceny obrovské bludné balvany nazývané „barmy“. Primitivní lid jim přisuzoval zvláštní sílu pro plodnost lidí i zvířat. Císař Konstantin se do záležitosti církve v Piemontu nevměšoval a nový horlivý pastýř se mohl věnovat výstavbě církevní organizace na území nové diecéze. Budoval kostely spravované kvalifikovanými duchovními, kteří měli za úkol misijní činnost mezi pohany. Eusebius si počínal podobně jako svatý Martin Tourský nebo svatý Maxim v Turíně: boural pohanské chrámy a modly, ničil předměty sloužící pověrám a hojně vysílal kazatele z řad mnichů i světského kléru. Eusebius sám se věnoval horlivě kazatelské činnosti. Svátý Maxim Turínský o něm napsal: „Svými andělskými ústy vracel duchovní zrak zaslepeným bloudícím, sluch těm, kteří nebyli schopni slyšet Pána, a život těm, kteří byli pro hřích mrtví na duchu. Ze srdcí zachvácených nepravostí vyháněl rozmařilost, potlačoval hněv a hasil závist. Pěstoval a zušlechťoval svědomí s takovou neúnavností a vytrvalostí, že o něm nebylo možno mluvit jinak než pochvalně.“ K vymýcení pohanství nestačily jeho

Sv. Atanáš

vlastní síly. Proto si od počátku vychovával četné spolupracovníky. Založil cenobium, zvláštní druh semináře, kde se mladí alumni připravovali na kněžský stav studiem, chórovou modlitbou a praktikováním křesťanské askeze. V cenobiu bydlel i biskup a cizí kněží vždy připravení pomáhat věřícím jak ve městě, tak v dalším diecézním terénu ve shodě se statuty, které světec vypracoval a které se bohužel ztratily. Tak měl Eusebius to potěšení, že se viděl stále obklopen horlivými a schopnými příslušníky kléru. Do jejich komunity uváděli aspiranty kanovníci, kteří ctili Eusebia spolu s Augustinem jako zakladatele tohoto institutu. Světec založil také ženský klášter s přísnou klauzurou, kde byla první představenou jeho sestra.

Nový biskup však musel bojovat nejen s pohanstvím, ale po nástupu papeže Liberia také s bludy kněze Aria, který učil, že Slovo, které se stalo tělem, je pouze Boží tvor a nikoliv druhá osoba Trojice rovná Otci a Duchu Svatému. Proti tomuto bludu bojoval také svatý Atanáš. Když zemřel Konstantin Veliký (337), jeho synové Konstantin a Konstanc přijali ariánský blud. Když se pak po smrti svého bratra stal Konstanc hlavou celé říše, chtěl násilím vnutit arianismus také její západní polovině. Na sněmu v Arles (353) ve Francii všichni biskupové s výjimkou Trevíru, a dokonce i papežští legáti ze strachu před císařovým hněvem podepsali dekret, který odsuzoval sv. Atanáše. Papež Liberius zklamaný tímto výsledkem prosil Eusebia, aby uplatnil svůj

Sv. Eusebius z Vercelli

dobry vliv a svolal nový koncil, který by sporné otázky rozhodl s větší svobodou a pravověrností.

Koncil v Miláně začal r. 355. Eusebius se obával, že se bude opakovat historie z Arles a na koncil jít nechtěl, i když ho zvali papežští legáti a vedoucí hlavy koncilu. Až na císařův příkaz souhlasil, že poslechne, ale že udělá jen to, co je správné a co se líbí Pánu. V Miláně mu předložili k podpisu dekret odsuzující sv. Atanáše. Eusebius slíbil, že udělá, co bude vedení koncilu požadovat, ale jen pod podmínkou, že všichni přítomní biskupové podepíšíou nicejské vyznání víry. Ariáni se postavili ostře proti, došlo k pozdvižení a pohoršení věřící sněm rozehnali. Když se biskupové vrátili, dostali příkaz, aby se odebrali do královského paláce, kde se ujal předsednictví sám císař. Delegáti měli na vybranou, buďto odsoudit Atanáše, nebo odejít do vyhnanství. Jeden po druhém sklonili hlavu a podrobili se s výjimkou Eusebia z Vercelli, Dionisa z Milána a Lucifera z Cagliari a dvou papežských legátů, kteří byli ihned posláni do vyhnanství.

Eusebius a někteří jeho žáci z cenobia byli posláni do Scitopole v Palestině, sídla biskupa Patrofila, jednoho z předních a zarytých ariánů. Eusebius našel pohostinství u židovského konvertity Josefa, kterému Konstantin udělil hraběcí titul. Když se vrátil Patrofilos, nařídil mu, aby si hledal jiný dům. Jeho žalárník ho všemožně přemlouval, aby přijal blud. Když selhal i hrozby, uvěznil ho v kobce a několik dnů mu neposkytl ani

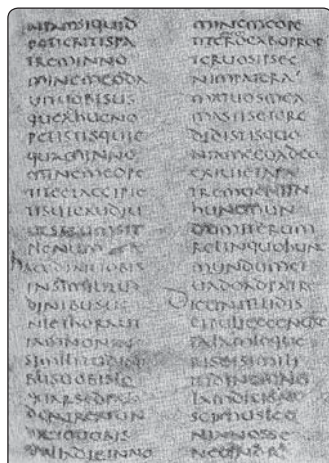
stravu, ani nápoj. Jeho kati ho vyvlekli ven, zbili ho do krve a nechali ho ležet polomrtvého. K tělesnému utrpení se přidalo utrpení ducha. Dlouho totiž neměl zpráv o svém stádu, které musel opustit, než přišli do Scitopole jáhen Siro a exorcista Vittorino a ujistili ho, že na jeho místo nenastoupil žádný ariánský biskup a že mu klérus zůstává věrný. Před návratem Sira napsal Eusebius kléru a lidu ve Vercelli, Navaře, Ivreji a Tortone povzbuzující list, aby vytrvali na své cestě.

Kolem roku 360, asi po smrti Patrofila, byl neohrožený obránce víry přemístěn do nejmenovaného města v Kapadocii v Malé Asii. Brzy nato musel odejít do Tebaide a pak do Egypta. Odtud napsal list biskupovi Řehoři v Elvíře ve Španělsku a blahopřál mu k jeho pevnému postoji proti bludu: „Toužíme vytrvat v utrpení, abychom byli oslaveni v nebeském království.“ Ale jeho vyhnanství již brzy skončilo, protože v listopadu 361 Konstanc zemřel a jeho nástupce Julián Apostata z politických důvodů dovolil vyhnaným biskupům, aby se vrátili do svých sídel.

Atanáš ihned využil situace a svolal sněm do Alexandrie, aby tak uzdravil rány církve. Kromě egyptských biskupů pozval i některé další, vyznavače pravé víry, kteří byli na zpáteční cestě domů. Eusebius spolu s Atanášem a Asteriem z Perky představovali hlavní bojovníky o potvrzení nicejské víry. Bludaři byli postiženi církevními tresty. Eusebius se pak vrátil do Itálie a zveřejnil rozhodnutí koncilu, pracoval na obnově míru a křesťanské víry.

Svatý Jeroným napsal: „Po návratu Eusebia Itálie odložila smuteční šat.“ Setkání s papežem Liberiem v Římě bylo dojemné pro obě strany. Eusebius informoval hlavu církve o průběhu koncilu v Alexandrii a o úpadku hereze na Východě. Ve Vercelli ho triumfálně přivítali (r. 363). Lid mu šel s pláčem naproti a volal: „Buď požehnan náš Pán, který

tě vrátil naší církvi! Ujišťujeme tě, že jsme zachovali dědictví víry neporušené, jak nás to učil tvůj živý hlas i listy z vyhnanství.“ Ujal se znovu vlády v nejrózsáhlejší diecézi a pokračoval v potírání posledních zbytků arianismu. Po několika letech se spojil se sv. Hilariem z Poitiers v boji proti Ausenciovi, ariánskému biskupovi v Miláně. Jeli-kož měl podporu císaře Valentiniána, který sám byl pravověrný, kladl odpor až do své smrti, po které ho vystřídal sv. Ambrož. Podle tradice Eusebius přinesl z Východu s sebou Černou Ma-

Codex Vercellensis psaný rukou sv. Eusebia v roce 370, úryvek evangelia sv. Jana 16,23-30

donu z Oropy, která představuje tajemství Očištování Panny Marie a představení Ježíše v chrámě. Aby potřel v tomto údolí zbytky pohanství a nahradil po-

hanský kult bohyň, postavil sochu pod jedny z oněch balvanů, které nesou název „Roc della vita“ a které dodnes nesou datum r. 369 a mnoho křížů vytesaných poutníky. Pak umístil sochu definitivně do kapličky 3,3×3m. K ochraně kaple, kam se často uchýlval do samoty a k modlitbě i k vzdělávání poutníků, pastýřů a pocestných ustanovil několik učedníků. Vznikly zde dvě poustevnícké rezidence, které v 15. století zanikly. Svatyni svěřil Pius II. kanovníkům chrámu.

Svatý Eusebius zemřel 1. srpna 371. Latinská církev ho uctívá jako mučedníka pro množství utrpení, které musel snášet od ariánů.

V nynější bazilice Oropa se přechovává umělecký relikvář s ostatky svatého Eusebia, který poutníci uctívají políbením při tradičních poutích v květnu a v září. V roce 1730 posvětil vercellský biskup kardinál Vincenzo Ferrero oltář v kapli Oropa a uložil tam relikvie sv. Eusebia a sv. Štěpána, prvomučedníka. V srpnu 1960 posvětil biskup z Biella Mons. Carlo Rossi slavnostně nový chrám nad starou svatyní a zapečetil do oltářní desky největší relikvii sv. Eusebia, kterou poskytla katedrála ve Vercelli, ve které jsou ostatky světce uctívány.

Z *www.paginecattoliche.it*
Překlad -lš-

LITURGICKÁ ČTENÍ -

dokončení ze str. 3

jsste se dosyta najedli z těch chlebě. Neusilujte o pokrm, který pomíjí, ale o pokrm, který zůstává k věčnému životu; ten vám dá Syn člověka. Otec, Bůh, ho osvědčil svou pečeti.“ Zeptali se ho: „Co máme dělat, abychom konali skutky Boží?“ Ježíš jim odpověděl: „To je skutek Boží, abyste věřili v toho, koho on poslal.“ Řekli mu: „Jaké tedy ty děláš znamení, abychom ho viděli a uvěřili ti? Co konáš? Naši předkové jedli na poušti manu, jak je psáno: »Chléb z nebe jim dal jíst.«“ Ježíš jim odpověděl: „Amen, amen, pravím vám: Chléb z nebe vám nedal Mojžíš, ale pravý chléb z nebe vám dává můj Otec; neboť chléb Boží je ten, který sestupuje z nebe a dává život světu.“ Prosil ho tedy: „Pane, dávej nám ten chléb pořád.“ Ježíš jim řekl: „Já jsem chléb života. Kdo přichází ke mně, nebude nikdy hladovět, a kdo věří ve mne, nebude nikdy žíznet.“

SYMBOL TRAGÉDIE

15. července 2012 moskevský patriarcha Kyrill I. posvětil chrám v Katyni jako památník obětem, které zde položily život. Ve dvacátých a třicátých letech zde sovětský režim popravil 10 000 ruských občanů a v roce 1940 na 4 000 polských důstojníků. „Katyn je společným hrobem Rusů a Po-

láků, místem společného smutku a místem hlubokých zážitků.“ „Nic nespojuje lidi více než společná bolest, když ji společně uvědomíme přijímáme.“ Je čas uznat, že „Katyn je strašným symbolem naší společné tragédie“, řekl patriarcha ve svém kázání. (kna)

POZDNÍ SETKÁNÍ S OTCEM

Jedna nemocniční sestra v New Yorku poznala v umírajícím pacientovi svého dlouho nevěstného otce, který opustil svou rodinu před 41 lety, když jeho dcera měla teprve několik měsíců. Do nemocnice ho přivezli v konečném stadiu rakoviny. Otec přiznal, že často plakával, modlil se a kladl si otázku, kde jeho dcera je.

Dcera strávila s otcem v dalších týdnech mnoho času a představila mu své děti, jeho vnuky. Svému otci odpustila a necítí k němu žádnou hořkost. Co má nyní pro oba význam, je čas, který ještě budou moci strávit spolu.

OPĚT POVOLENÍ NÁBOŽENSKÝCH SYMBOLŮ

Britský ministerský předseda David Cameron chce znovu povolit náboženské symboly na pracovištích. Má dojít ke změně zákona, který zakazuje nosit náboženské symboly. Protože zákaz se prakticky týká jen křesťanských symbolů a nikoliv muslimských, je to projev náboženské diskriminace.

Kath-net

Nová evangelizace a svatá liturgie (dokončení)

První a nejvýraznější ranou slavení mešní oběti je praxe, že kněz při eucharistické modlitbě a svatém proměňování, tedy v nejposvátnějších chvílích božského klanění, je obrácen tváří k přítomným. Taková vnější forma odpovídá spíše přednášce, výuce nebo pochoštění. Vytváří se tu útvar uzavřeného kruhu. To není pro tuto modlitbu a klanění přirozené. Takovou formu II. vatikánský koncil nepožaduje a ani vzdáleně nepřipomíná. Benedikt XVI. v předmluvě k prvnímu dílu svých *Sebraných spisů* říká: „Myšlenka, že se mají kněz a lid při modlitbě na sebe vzájemně dívat, vznikla teprve v moderně a je původnímu křesťanství zcela cizí. Kněz a lid se nemodlí k sobě navzájem, ale k Pánu. Proto se mají dívat při modlitbě stejným směrem: buďto na Východ jako kosmický symbol pro přicházejícího Pána, nebo, kde je to možné, na Kristův obraz, na kříž, nebo společně vzhůru.“ Forma celebrování, při které se všichni dívají jedním směrem (*conversi ad Orientem, ad Crucem, ad Dominum*) je dokonce vyznačena v rubrikách *Novus ordo* (odst. 25, 133 a 134). Tzv. celebrování „versus populum“ neodpovídá zcela jistě představám svaté liturgie, jak to např. čteme v odst. 2 a 8.

Druhou ranou je po celém světě rozšířené přijímání Eucharistie na ruku. O této formě se II. vatikánský koncil vůbec nezmiňuje a zavedli ji nejdříve někteří biskupové z neposlušnosti bez ohledu na negativní důsledky. I přes odmítavé stanovisko většiny biskupů povolil ji Pavel VI. s nevolí pouze za určitých podmínek. Papež Benedikt XVI. od svátku Těla a Krve Páně 2008 podává svaté přijímání jen klečícím do úst, a to nejen v Římě, ale všude tam, kam přichází. Dává tím jasný příklad praktického liturgického učitelského úřadu. Když kvalifikova-

ná většina episkopátu tři roky po koncilu označila přijímání na ruku jako škodlivé, čím spíše by to byli učinili koncilní otcové.

Třetí ranou jsou modlitby k obětování. Je to zcela nový výtvor, který nebyl v církvi vůbec nikdy používán. Nekladou důraz na tajemství Kristovy oběti, nýbrž spíše přinášejí myšlenku hostiny, podobně jak je tomu při židovské sobotní večeři. Východní i západní církve v tisícileté tradici orientovala modlitby k obětování vždy k tajemství oběti na kříži (srov. Paul Tiro, *Histoire des Prières d'Offertoire dans la liturgie romaine du VIIe au XVIIe siècle*, Řím 1985). Takovýto zcela nový výtvor je jistě proti jasným pokynům II. vatikánského koncilu (srov. SC 23).

Čtvrtou ranou je úplné odstranění latinského jazyka ve většině mši katolického světa. To je přímo proti usnesení II. vatikánského koncilu.

Pátou ranou je vykonávání liturgických služeb akolytů a lektorů ženami bez liturgického oděvu, přičemž přicházejí do oltářního prostoru během mše svaté přímo z místa, kde se nacházejí věřící. Tento způsob církve nikdy nepoužívala a nikdy neschválila. Dává katolické mši vnější charakter profánního shromáždění. Již II. nicejský koncil v roce 787 zakázal takovou praxi: „Když někdo není posvěcen, není mu dovoleno, aby při svaté liturgii předčítal od ambonu.“ Tato norma byla vždy respektována. Během mše

KŘESŤANSKÁ NEBO POHANSKÁ?

„Podle statistiky je Evropa stále ještě takřka zcela křesťanský světadíl. Ale všichni velmi dobře vědí, že statistika klame. Podle jména křesťanská Evropa se stala před 400 lety kolébkou nového pohanství. Tvář novodobé církve je poznamenána tím, že se zcela novým způsobem stala a stále více stává církví pohanů. Pohanství sedí v samotné církvi.“ Napsal to čerstvě habilitovaný mladý kněz Josef Ratzinger v říjnu 1958 v časopisu „Hochland“.

Kath-net

svatě četli čtení pouze podjáhni nebo lektorů. Jako náhrada za chybějící svěcení akolytů a lektorů mohou tuto funkci vykonávat v liturgickém oděvu muži nebo mládenci, nikoliv však ženy, protože zde nadále trvá určitá vazba na svěcení. V textech II. vatikánského koncilu není pokyn k zrušení nižších kněžských svěcení ani podjáhnenství a nejsou zde uvedeny úřady, které by je měly nahradit. SC 28 rozlišuje „ministři“ (služebníky církve) a „fideles“ (věřící) a stanoví, že každý z nich má konat jen to, co mu podle liturgických předpisů přísluší.

V motu proprio *Summorum Pontificum* papež Benedikt XVI. stanoví, že na obě formy římského ritu je třeba se dívat se stejnou úctou, protože církve před koncilem a po koncilu je stále táž církev. V doprovodném dopisu k motu proprio si přeje, aby se obě formy navzájem oplodňovaly. Dále si přeje, aby se v nové formě více prosadila posvátnost, která přitahuje lidi k staršímu ritu.

Zmíněné nedobré obyčeje nepatří do řádné formy liturgie a odporují principům II. vatikánského koncilu. Pokud by byly opět odstraněny, vrátili bychom se tím k liturgické nauce II. vatikánského koncilu a pak by se obě formy sblížily a nebyl by zde onen nápadný zlom mezi církví před koncilem a po koncilu. Pokud jde o modlitby k obětování, bylo by žádoucí, aby je Svätý stolec nahradil modlitbami z mimořádného ritu.

Pět uvedených ran na liturgickém těle církve si žádá vyřešení. Ony představují zlom, který připomíná situaci, jaká nastala při avignonském exilu. Potřebujeme dnes jednoho nebo více světců typu svaté Kateřiny Sienské, potřebujeme „vox populi fidelis“ – hlas věřícího lidu – pro překonání liturgického zlomu. Musíme jako tehdy přemoci skutečnost, kdy mnoho příslušníků kléru bylo s exilem a zlomem spokojeno.

Nemůžeme očekávat trvalé plody nové evangelizace bez procesu obrácení. Tak jako voláme k druhým: „Obráťte se,“ musíme sami uskutečnit přesvědčující obrácení a obrátit se k Bohu i zevně v liturgii.

Schází nám zevní nezbytné „obrácení k Pánu“, protože jednáme s eucharistickým Kristem, jako kdyby to nebyl Bůh, když mu věřící při přijímání nevzdávají náležitou poklonu, berou ho do rukou jako běžné jídlo a vydávají se nebezpečí určitého eucharistického arianismu.

Předpokladem pro plodnou evangelizaci je svědectví, které podává veřejný liturgický kult:

1. aby na celém světě i nová forma byla slavena v „*conversio ad Dominum*“;

2. aby věřící při svatém přijímání poklekali, jak to žádá svatý Pavel (srov. Flp 2,10) a přijímali Pána s největší možnou úctou.

K Boží chvále učinil papež Benedikt XVI. dva konkrétní kroky v procesu návratu z „avignonského exilu“ v motu proprio *Summorum Pontificum* a v praktikování tradiční formy svatého přijímání. Potřebujeme ještě mnoho modlitby a novou svatou Kateřinu, aby následovaly další kroky, které by zahojily všechny rány láskou, úctou a vznešeností, jak nás tomu učí papež Pius XII. v encyklice *Mediator Dei*, II. vatikánský koncil ve své konstituci *Sacrosanctum Concilium* a Benedikt XVI. v *Teologii liturgie* i ve svém praktickém magisteriu.

Nikdo nemůže provádět evangelizaci, kdo napřed neadoruje, kdo se neklaní eucharistickému Kristu. „V zacházení s liturgií se rozhoduje o osudu víry a Církve.“ (kardinál Ratzinger)

+ Athanasius Schneider,
světící biskup arcidiecéze Svaté Marie v Astaně, Kazachstán

Předneseno na 4. shromáždění „*Reunicatho*“ v Paříži
15. ledna 2012

Dominus vobiscum 4/2012
Překlad -lš-

Ukryti bezpečně v lásce - „Tak Bůh miloval svět...“ (Jan 3,16) Zamyšlení nad velkou výzvou pro současnou církev

Téma této přednášky spojuje v sobě dvě výpovědi: na pozadí teologické výpovědi z Janova evangelia o Boží lásce k světu je zde výrok, který interpretuje tuto lásku slovy „ukryti v Boží lásce“. Tuto formulaci zvolili pořadatelé kongresu, ačkoliv mě tím příliš nepotěšili. Mluvit bez rozpaků o Boží lásce jako o důvodu bezpečí by mě samotného nikdy nenapadlo. Tento titul je tedy pro mě výzvou, abych se s ním vypořádal.

Proč vyvolává takové vymezení Boží lásky teologickou potíž? Slovo „bezpečí“, resp. „bezpečí v Boží lásce“ nepatří k velkým tématům Písma svatého. Ve Starém zákoně nenajdeme ani deset případů jeho použití. V Novém zákoně schází úplně. Ani synonyma jako „chráněný“, „střežený“ nepatří k běžným biblickým slovům. Zcela jiný obraz nacházíme v náboženském jazyku současnosti. Bonhoefferova báseň „Zázračně chráněn dobrými mocnostmi“ a zpěv Taizé „U tebe jsem skryt tiše jako dítě“ ukazují oblíbenost představ bezpečí v Bohu v dnešních písních. Velmi rozšířené jsou irské modlitby požehnání, které mluví o Boží lásce jako o něžném objetí a útěchyplném doteku. V krámcích s devocionáliemi se prodává „Boží otcovská ruka“ a přívěšek ke klíčům s příběhem „Stopy v písku“. I mimo náboženskou oblast se můžeme s tímto tématem setkat.

Je však teologicky odůvodněné mluvit jedním dechem o Boží lásce a bezpečí? Není sporu o tom, že větou *Bůh je láska* (1 Jan 4,8) vrcholí Nový zákon. Je to výchozí bod a syntéza křesťanské existence. Jako křesťané můžeme z toho vycházet. Nicméně musíme náš pojem lásky

odlišit od obecného pojetí lásky. To není nic nového, toto odlišování bylo vždy nutné, již při vzniku Nového zákona vzhledem k Řekům a Římanům. Relativně nové je to, že jde o odlišení nikoliv jen navenek, tedy „vůči světu“. I uvnitř církve je pojem lásky zamlžený. V letech '68 bylo překroucení křesťanských pojmů ještě provokativní a diametrálně odlišné od církevní nauky. Dnes musíme dávat větší pozor, jak to vypadá, když se v publikacích nebo kázáních objeví slovo „láska“. Nejistota v křesťanském pojetí lásky a především jeho vysvětlení představuje pro současnou církev velkou výzvu. Nemálo vnitrocírkevních sporů vychází z rozdílného pojetí pojmů láska a milosrdenství. Dobrotivý Bůh a rigidní církevní morálka, bezmezná Boží láska a stále omrzování člověka církevní kázní, tak a podobně zní mnoho protikladů, které jsou známé ze současných diskusí.

Jak pružný je pojem lásky v současném vnitrocírkevním žargonu, chtěl bych ukázat na jednom příkladu. Jedná se o článek v časopise katolického mužského hnutí k svátku sv. Valentina. Autor popisuje stav poprvé zamilovaného dospívajícího jako „zážitek božského v nás“. Cituji: „Tato erotická láska má mnoho do činění se zážitkem božského v nás, protože Bůh je láska.“ Rovnitko, které zde činí učitel náboženství a předseda diecézního grémia, zní: Probuzení erotiky u mladistvého je zážitek Boží lásky.

Jelikož takové výpovědi k slovům „Bůh je láska“ nejsou v náboženské řeči žádnou výjimkou, musíme se u toho krátce zastavit. Vžijme se do postoje mladého křesťana, který vyrůs-

tá ve výuce náboženství s takovou zkratkovitou teologií lásky. Nejpozději při prvním zklamání v lásce si položí otázku o Bohu: Kde zůstal Bůh lásky, který mě nejdříve obdaroval pocitem být zamilován, a pak mně dal opět padnout? Jak to dopadne s otázkou Boha, až tohoto mladého muže potká velké utrpení? Řeč o žaru lásky, který je nejdříve vnímán v rovině pocitů, může vést k vážným pochybnostem o víře.

Je důležité, abychom poněkud nechráněný výrok z 1. Janova listu, který prostě nazývá Boha láskou, doplnili a interpretovali: *Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.* (Jan 3,16) Dříve než se odvážíme vyložit tato slova, ještě jedno malé rozlišení. Musí nám být jasné, že zde není předmětem Janových slov Boží láska sama o sobě, protože ta je pro nás lidi nepřístupná. Předkládá se nám zde Boží láska ve vztahu k nám.

Boží láska je tedy představou jako sebeobětování. Na jiném místě Janova evangelia k nám Ježíš mluví o své nadcházející smrti: *Nikdo mi život nemůže vzít, ale já ho dávám sám od sebe.* (Jan 10,18) Toto sebeobětování, které Bůh uskutečňuje, znamená jeho svobodné rozhodnutí darovat ve svém Synu sám sebe světu a pro svět trpět. Jako ohniska tohoto sebeobětování jsou souvislosti mezi výrokem Jan 3,12–16 a tajemstvím vtělení – sestoupení a povýšení Ježíše, jeho smrti a zmrtvýchvstání: projevem a obsahem Boží lásky k světu je vtělení a vykoupění. Jedním slovem: nikde není jasněji zřejmé, co je to Boží láska, než v osobě Ježíše na dvou stanovištích: v jesličkách a na kříži.

► Zalistujme ještě hlouběji. Co je v základu tohoto sebeobětování? První věta vyznání víry hovoří o Boží všemohoucnosti a stvořitelství síle. Svět a člověk nepovstali sami od sebe. Všechno, co je, má svůj původ v Bohu. Když stojí v druhém úseku Kréda, že Boží věčný Syn sám je tvor, podrobuje se lidské přirozenosti, a dokonce utrpení a smrti, pak to také vyjadřuje skutečnost, že sebeobětující Boží láska podstoupila závrtnou cestu dolů. Boží láska je radikální pokora! Proto musí být podstatnou vlastností lásky, že Bůh ve své svobodě dopouští, aby se ocitl v okolnostech, kdy zůstává lidem nepoznaný a zneuznaný. Tato Boží pokora je podle mého soudu obsahem prvotního církevního hlásání, vstoupila do liturgické praxe prvotní církve a apoštolského vyznání víry. Jinak se o Boží lásce výslovně nemluví.

Když jsem byl kaplanem, vznikl v liturgické skupině pokus nově vyjádřit vyznání víry. Důvod: nikde zde není ústřední pojem „lásky“. To prý je vážný nedostatek. Mezitím mě napadlo, a zřejmě i mnoho dalších, že nové sestavení vyznání víry je módní projev. Chybou takového pokusu je: jelikož slovo láska skutečně v Krédu není, přehlídíme skutečnost, že v něm ve skutečnosti věta za větou vyjadřuje a předkládá Boží lásku.

Takové pokusy přeformulovat Krédo mi připadají, jako když se někdo snaží předělat Mozartovu Malou noční hudbu a hledá tón, který hudebně vyjadřuje noc. Protože takový tón hned napoprvé nemůže najít, chce předělat partituru a napsat ji znovu. Musíme být proto opatrní, když chceme znovu objevit Boží dějiny spásy.

Ale zpět k otázce: Je teologicky oprávněné, abychom svou bezpečnost a Boží lásku vyslovovali jedním dechem? S odpovědí ještě nespěchejme, nikoliv proto, abychom vyvolali napětí, nýbrž kvůli věci samotné. Čtème ještě jednou: *Neboť tak Bůh*

miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věřím, nezahynul, ale měl život věčný.

Všimněme si blíže konce této věty: stát mimo Boží lásku znamená zahynout. Být v Boží lásce znamená mít život věčný. Předpokladem ze strany člověka, aby žil v Boží lásce, je víra. To je klíč, přičemž je nutno dodat, že tento klíč opět nepochází od člověka, nýbrž je to Boží dar. V některých náboženských textech nacházíme tvrzení, že „Boží láska je bez hranic“, že je „bezpodmínečná“, „Bůh miluje každého“, „miluje ho takového, jaký je...“ Seznam takových vět by mohl pokračovat: Souhlasí to?

Aby byla odpověď pokud možno zproštěna osobních názorů, použijeme obraz, který má v Písmě svatém velký význam. Je to obraz ohně. Když zadáme ve vyhledávací slovo „ohně“, najde ho v Bibli 517x. Ze statistického hlediska je to hodně. Heslo „láska“ se vyskytuje v 393 případech, tedy něco méně, ale přesto dosti četně. Obraz ohně je biblicky i teologicky význačný. Ohně vystupuje v Bibli jako prvek Božího zjevení v souvislosti s uzavřením smlouvy na Sinaji. Ohně je obraz pro očišťování a soud. Jako takový ho najdeme u proroků až k Janu Křtiteli a vrcholí ve Zjevení svatého Jana. Biblický pojem ohně však můžeme najít také v blízkosti slova láska, jak je tomu ve slavném verši Písni písní *Vždyť silná jako smrt je láska, neúprosná jako hrob žárlivost lásky. Žár její - žár ohně, plamen Hospodinův.* (8,6) I Duch Boží o Letnicích, a to je Duch lásky (srov. Řím 5,5; 2 Tim 1,7), se zjevuje ve znamení ohně. Aniž bychom se ztráceli v podrobnostech, můžeme chápat „lásku“ a „ohně“ jako vzájemně se vysvětlující pojmy. Ohně a láska jsou i mimo Bibli oblíbená dvojice v antických i nových náboženstvích, v literatuře, ve filmu.

Abych to upřesnil, budu citovat dva úryvky, které pregnantně zdůvodňují oprávněnost spojení

mezi láskou a ohněm. *Bůh je láska* (1 Jan 4,8) a *naš Bůh je stravující oheň* (Žid 12,29). Ve výzvě „Přiď, Duchu Svatý, a navštív srdce svých věřících“, prosíme v druhé části prosby „a naplň je ohněm své lásky“. V litanii k Božskému Srdci je invokace: „Srdce Ježíšovo, planoucí výhni lásky.“

Proč zdůrazňuji tento obraz? Protože je teologicky podložený, ale také pastoračně pochopitelný. Je výstižné chápat Boží lásku jako silnou, čistou a plnou svatě vášně. Použití řeči Bible o ohni v teologickém myšlení je velmi prozřetelné, je to „ohnivá hráz“, abychom použili počítačové terminologie, která chrání čistotu křesťanského pojetí lásky před škodlivými víry. Velice snadno můžeme pronášet řeči jako „Bůh miluje všechny“, „Bůh miluje bezpodmínečně“. Jedna duchovní sestra trefila hřebík na hlavičku, když bezstarostně řeči o milém Bohu přirovnala k nápadu majitele psa, který o něm napsal na svá vrata: „On je milý.“ Tím chtěl říct: Ten pes nikomu nic neudělá.

Jestliže však láska a oheň patří k sobě, pak je Boží láska všechno, jen ne zbavená bolu a hoře, je mocná a uchvacující, takže prorok Izaiáš může říct: *Kdo z nás může pobývat u šířajících ohně? Kdo z nás může pobývat u věčného žáru?* (33,14)

Abychom to jako tvorové přesto vydrželi, a nejen vydrželi, ale aby nás Boží láska přitahovala a naplňovala, je nutný prostý, ale nezbytný předpoklad. Dnes často používaná věta „Bůh tě bezpodmínečně miluje“ je jen

poloviční pravda. Souhlasí, že člověk nemůže Bohu nic dát, aby se stal schopnějším a hodnějším přijmout Boží lásku. Boží láska je nezasloužená jako dar a milost. Ale evangelista Jan je svědek, že láska potřebuje jeden klíč: *tak Bůh miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný kdo v něho věří, nezahynul.* Klíč k lásce se nazývá **víra**. Bez ní je člověk v nebezpečí, že zahyne.

Na tomto místě bude užitečné podívat se blíže na obraz ohně lásky. Je-li Boží láska oheň, musí ten, kdo ji chce přijmout, stát se sám ohněm. Při našem křtu, který předpokládá víru, nás Duch Svatý utváří. Nejenže člověka očišťuje, ale současně mění jeho bytost. Činí nás podobnými Bohu, zapaluje Boží plamen v našem srdci. *Boží láska je vlita do našeho srdce skrze Ducha Svatého, který nám byl dán.* (Řím 5,5)

Je naším životním posláním dát v sobě působit očišťujícímu ohni milujícího Boha, abychom se sami „stali ohněm“. Kateřina Sienská zažila toto Boží přetvoření tak silně, že mohla o sobě říct: „Moje bytost je oheň.“ Kdo však nechá sám sebe přetvořit v Boha, jehož podstatou je oheň, dosáhl stavu bezpečnosti v Bohu. Zlato, které se taví v ohni a tak se čistí, je nejen čistým zlatem, ale našlo v ohni samo sebe a klidně spocívá v tomto ohni. Že něco takového je možné v tomto životě, nejprve v malé míře a pak ve vysokém stupni, dokazují zkušenosti mystiků. Svatá Terezie z Avily popisuje jeden důležitý krok ve svém mystickém spojení s Bohem jako zranění Božím ohněm. „Zalíbilo se Bohu... omilostnit mě jednou následujícím viděním. Viděla jsem vedle sebe, po mém levém boku, anděla v tělesné podobě. V ruce anděla, který se mi zjevil, jsem viděla dlouhý zlatý šíp a na hrotu oce-li se mi zdálo, že vidím trochu ohně. Zdálo se mi, že probodává tímto šípem několikrát mé srdce až do jeho hloubky... Když mě opustil, byla jsem celá rozpalena ohnivou láskou k Bohu.“

To, co prožila svatá Kateřina Sienská nebo Terezie z Avily ve víře, může se v nevíře proměnit ve svůj opak. Pokud člověk nepřijímá klíč víry, nebo jinak řečeno, nedojde-li k počátečnímu zapálení víry nebo oheň uhasne, u toho, kdo se Bohu vzpírá, kde Boží láska naráží na hranice lidské svobody, tam dochází k tomu, že „zahyne“. Kdo nenechá na sebe působit svobodně oheň Boží lásky, zažije Boží lásku jako soud. Nikoliv proto, že ho Bůh zavrhuje, nebo že ho Bůh nemiluje. Zavržení spočívá v samotném člověku. Kdo chce jít vstříc slunci, musí být kouskem slunce, jinak mu sluneční světlo ublíží a zničí ho. Kdo se staví na odpor ohni lásky, ten zničí sám sebe a Boží láska, která všechno objímá, se mu stane hořem.

Toto v Písmu svatém uvedené sepětí lásky a ohně se mi jeví jako mocný teologický důkaz, jak lze přiřadit k sobě lásku a soud, věčný život a věčné zavržení. Bůh zůstává tajemstvím. Kdo si myslí, že má Boha, ten ho ještě nemá, tím si můžeme být jisti. Ale pro naše chápání víry je obraz ohně dobrým prostředníkem, který nám může vysvětlit, proč je jeden člověk v Bohu bezpečně skryt a druhý může být ztracen. Jestliže je Bůh ryzí sebeobětí, dokonalá otevřenost a svatá láska, nemůže se s Bohem spojit nikdo, kdo se uzavírá do svého egoismu. Takové vzepření se Bohu je něco jako vlažná voda (Zj 3,16), která naráží na velký oheň: zmaří sama sebe.

Můžeme tedy teologicky správně spojit Boží lásku a lidské bezpečí v Bohu? Můžeme! Bezpečí v Boží lásce, to platí pro právě pokřtěné dítě, které přijalo oheň Ducha Svatého a Boží lásky a tak je skryto v Bohu. Být skrytý v Boží lásce, to platí pro světce, kteří již v tomto životě prošli očisťujícím ohněm a mohou bez překážek patřit na Boha a být v něm skrytí. Skrytí v Boží lásce jsou duše v očistci, které ještě procházejí očistným ohněm, aby se zcela spojily s Bohem. Být skrytý v Bo-

ží lásce platí i pro nás, i když ne bez nebezpečí, že pro nedostatek víry nebo pro malou víru budeme balancovat mezi skrytostí v Bohu, která závisí od míry a působnosti naší víry a lásky, a mezi egoismem a uzavřeností do sebe. Čím více ubývá našeho odklonu od Boha, který je láska, tím jsme v něm více skryti a bezpečni.

Dokonale a bez jakéhokoliv omezení je možno mluvit o skrytosti v Boží lásce u té lidské osoby, se kterou se cítíme obzvláště spojeni: je jí Matka Boží Maria. V několika invokacích ctihodného hymnu Akathistos je Mariina plnost Boží lásky popsána symboly světla a ohně:

Bud' pozdravena, ohnivě znamení, které vede ty, kdo jsou v temnotách.

Bud' pozdravena ty, která jsi rovna andělům a sama jsi jas světla.

Bud' pozdravena, tvá láska je větší než všechny touhy.

Bud' pozdravena, jitřenko duchovního Slunce.

Bud' pozdravena, svícne Největějšího.

Na závěr si dovoluji přednést text o naší skrytosti v Boží lásce od bl. Newmana:

„Volá tě jménem. Vidí tě a rozumí ti, protože tě stvořil. Ví, co v tobě je, zná všechny tvé zvláštní pocity a myšlenky, tvoje záměry a sklony, tvoje silné i slabé stránky. Vidí tě ve dnech tvé radosti a i ve dnech tvých smutků. Má účast na tvých nadějích a pokušeních. Stará se o všechny tvé obavy, bolestné vzpomínky a všechna tvá hnutí. Má sečteny dokonce vlasy na tvé hlavě a lokty délky tvého života. Obklopuje tě a nese ve své náruči. Pozvedá tě a opět posazuje. Dává pozor na tvoji tvář, zda se směješ nebo pláčeš, zda jsi zdravý nebo stůněš. Dívá se něžně na tvé ruce i nohy. Slyší tvůj hlas, tlukot tvého srdce, a dokonce tvůj dech. Nemůžeš se sám milovat více, než On tě miluje.“

*Předneseno na kongresu „Radost z víry 2011“ v Karlsruhe Der Fels 7/2012
Překlad -lš-*

Otec ateismu potvrzuje: Bůh existuje!

Antony Flew, filosof, který byl až do roku 2004 světovým symbolem vědeckého ateismu a otcem různých forem šíření jistoty o neexistenci Boha, podobně jako Dawkins, prohlásil na kongresu v New Yorku veřejně, že je přesvědčen o existenci Boha a že tato jeho jistota je založena na vědeckém základě.

Flew byl půl století mozkiem moderního filosoficko-vědeckého ateismu, přesně od roku 1950, kdy vyložil v Oxfordu své teze z knihy *Theology and Falsification*, která se stala jednou nejvíce vydávaných knih XX. století. Patřil mezi ty, kteří zastávali nemiřitelnost mezi vědou a ideou Boha.

Slavná konverze k Bohu Antonyho Flewa je událost velkého významu, protože se nejedná o výsledek krize osobního svědomí, o soukromý příběh, který se vymyká z jeho filosofického bádání.

Naopak, je motivována právě takto: „Můj objev Boha je cesta rozumu a nikoliv víry.“

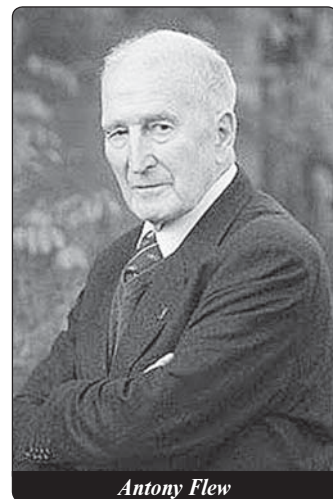
Je k tomu zapotřebí vysoké intelektuální loajality, aby někdo prohlásil ve svých 80 letech po půl století akademické slávy, že kapituluje před evidencí a staví na hlavu všechno, co sám tvrdil až do dneška jako učitel ateismu, na kterého se odvolávala slavná jména.

Flew napsal černě na bílém hlavní argumenty, které ho překonaly a přesvědčily a na kterých se zakládá racionální objev Boží existence, argumentace, která by zasloužila, aby propukla ve sdělovacích prostředcích, v diskusích a debatách, které pokládají až do tohoto okamžiku za teoreticky zcela dokázaný pravý opak, a dnes ho vyvrací sám jeho největší exponent.

Vyvolalo to velké rozpaky v akademickém světě, který dává přednost tomu, že má pravdu, než aby opravoval své vlastní omyly. Po celoživotním filosofickém hledání a bádání dospěla tato odvážná a vynikající inteli-

gence, jakou Flew dosud vynikal, k závěru, který vede definitivně k Bohu.

Bůh, kterého Flew uznává za existujícího, je Bůh Aristotela a Einsteina. Bůh, k němuž dospěl rozum. „Neslyšel jsem žádný hlas, byla to samotná evidence, která mě přivedla k tomuto závěru.“

Antony Flew

Jsou to výsledky starších sofistikovaných výzkumů na poli biologie, chemie a fyziky, které Flewa přesvědčily.

V úvahách Flewa měly rozhodující roli také argumenty geniálního hebrejského vědce Geralda Schroedra a vědecky založené úvahy katolického novináře Roye Abrahama Varghese, se kterým pak napsal knihu *There is a God*.

Evidentní rysy Stvořitele, které tito dva autoři již léta uvádějí, vycházejí jak z makrokosmu, tak z mikrokosmu.

Kdo totiž dal netečné a slepě hmotě železné logicko-matematické zákony, které v ní obdivuhodně vytvářejí rozvoj života tak nekonečně a nekonečně velkého? ▶

Ale znamení této transcendentní přítomnosti tvořivé inteligence se objevují ve všem, co následuje. Výmluvně to zaznamenává astrofyzik Marco Bersanelli, který tvrdí: „Struktura fyzického světa, atomů, planet, galaxií je přísně závislá na číselné hodnotě, kterou přijímají některé základní konstanty přírody. Dynamika celého kosmu od prvního okamžiku se jeví jako přesně připravená přijmout podmínky příznivé pro naše objevení se v přesném okamžiku jeho dějin.“

O stejné věci hovoří Stephen Hawking: „Celé dějiny vědy jsou postupným přijímáním poznání o faktu, že události se nedějí náhodou, ale respektují určitý základní řád.“

To, co dalo vznik tezí Flewa a jiných vynikajících vědeckých kapacit, je logický řád překvapujících shod, které vedly k vytvoření planety Země, která neuvěřitelně byla jediná v nesmírné nehostinné propasti, která měla všechny výjimečné, nezbytné charakteristiky přesně nutné k tomu, aby na ní dovolily vyklíčit životu.

Jako by Země, píše Schroeder, byla vyrobena podle receptu, aby hostila život.

Optimální vzdálenost Slunce, její dokonalá oběžná dráha, vulkanické plyny dovolily vytvoření moří a oceánů, sluneční vítr ve fázi T-Tauri se osvědčil jako první, aby zachránil elementy života.

Stále tentýž „nejšťastnější případ“ zemské atmosféry vytvořil ozonovou vrstvu, která chrání před nadměrnou radiací, ale dává průchod světlu a teple nezbytnému pro život. A jako další fantastická „náhoda“ uvnitř Země se nachází masa olova, která prozřetelnostně chrání život na planetě od jiných devastujících záření a dovoluje nám žít pod pravým „magnetickým deštníkem“.

Na Zemi se objevil život a jeho pravděpodobnost byla takřka nulová, byla to eventualita statisticky tak vzdálená, že se takřka rovnala nule, kdyby zde nebylo Božího působení.

Fred Hoyle vysvětluje: Věřit, že první buňka vznikla náhodou, je stejné jako věřit, že tornádo, které rozvířilo skládku, vytvořilo boeing.

Lidská bytost a její mozek je jednotka fyzikálně intelektuální mnohem rafinovanější a komplexnější než jakýkoliv existující počítač. A přitom se stále ještě nepokládá za absurdní tvrdit, že tento dokonalý organismus se vytvořil a uskutečnil náhodou.

Lidská bytost a její mozek je jednotka fyzikálně intelektuální mnohem rafinovanější a komplexnější než jakýkoliv existující počítač...

Ještě více překvapující je existence systému DNA, který umožňuje lidskému organismu zplodit v nejkratší době jinou lidskou bytost obdařenou nevysvětlitelným tajemstvím vědomí.

Jaká inteligence tedy vynalezla, formulovala a miniaturizovala do té míry všechny informace obsažené v DNA ve správném sledu? A kdo to dokázal, že tyto informace se mohly skrze přirozené procesy stát biologickým materiálem?

Tváří v tvář těmto a dalším evidentním skutečnostem, které pro zkrácení diskuse nebudeme rozebírat do podrobností, se Flew vzdal a prohlásil argumentaci za „uzavřenou“.

Einstein říkal: V přírodních zákonech se projevuje vyšší rozum než všechna racionalita myšlení a všechny lidské vynálezy jsou ve srovnání s tím zcela bezvýznamné. To přispělo k uvědomění, které obrátilo Flewa k Bohu.

Einstein se stal definitivním otcem relativity jako ateista nebo spinozovský ateista. Flew prohlašuje jasně Einsteinovo myšlení v této větě: Nejsem ateista a nemohu být panteista. Jsme v situaci dítěte, které vstoupilo do nesmírné knihovny plné spisů a jazyků, ale nezná knihy a nezná jazyky. Dítě se v skrytu domnívá, že zde vládne tajemný řád uložení svazků, ale neví, jaký. To je podle mne situace i té nejinteligentnější lidské bytosti před Bohem.

Vidíme vesmír záračně uspořádaný a řízený zákony, ale tyto zákony chápeme jen velmi slabě. Naše mysl je do té míry omezená, že může jen tušit tajemnou sílu, která hýbá souhvězdími.

Einstein ještě dodává: „Nejsem pozitivista. Pozitivismus tvrdí, že to, co není možno pozorovat, neexistuje. Takové pojetí je vědecky neudržitelné, protože je nemožné dělat platné výroky o tom, co člověk může a co ne-

může pozorovat. Někdo by mohl říct: Existuje jen to, co pozorujeme. To je evidentně mylné.“

Flew uzavírá a cituje Einsteinův výrok: „Moje religiozita spočívá v pokorném obdivu ducha nekonečně vyššího, který zjevuje sám sebe v minimálních detailech, a my ho svou křehkou a slabou inteligencí nejsme schopni pochopit. Moji ideu Boha vytváří hluboce vášnivě přesvědčení o přítomnosti vyšší racionální moci, která se zjevuje v nepochopitelném vesmíru.“

Poslední Flewova myšlenka říká: „Charismatická postava Ježíše je tak zvláštní, že je rozumné brát vážně to, co o sobě hlásá. Kdyby Ježíš paradoxně neexistoval, stáli bychom před jedním z nejkolosálnějších zázraků. Jen historická skutečnost Ježíše dovoluje pochopit vznik a historický rozvoj křesťanství, které by bez ní bylo hádankou, dokonce zázrakem.“

To všechno je adresováno tomu, kdo tvrdí, že víra a rozum nemohou spolu existovat.

To všechno je určeno tomu, kdo tvrdí, že věřící jsou „důvěřivci“.

To všechno je určeno tomu, kdo stále požaduje vědecké důkazy.

Svět médií by se měl znovu naučit uvažovat...

Yahoo! Italia Answers
Překlad -Iš-

Maria složila slib čistoty, a tím zdánlivě znemožnila, aby její krása přešla na další pokolení. A přesto se dnes cítí z Boží moci jako Matka nescetných pokolení, aniž by přestala být pannou. Všechna pokolení, která ztratila Boží přízeň díky požití zakázaného ovoce, budou ji nyní velebit, protože skrze ni získala zpět strom života a během tří měsíců bude Maria osmkrát velebena:

- „Blahoslavená jsi, plná milosti,“ řekl jí archanděl Gabriel.
- „Blahoslavená jsi, počneš ve svém lůně toho, který je Synem Nejvyššího.“
- „Blahoslavená jsi, panenská Matko, neboť na tebe sestoupí Duch Svátý a zastíní tě moc Nejvyššího.“
- „Blahoslavená jsi, protože jsi splnila Boží vůli: »Ať se mi stane podle tvého slova.«“
- „Blahoslavená jsi, že jsi uvěřila,“ řekla jí Alžběta.
- „Požehnaný je plod tvého života (Ježíš),“ pokračovala Alžběta.
- „Blahoslavená jsi, že se ti splnilo, co ti bylo řečeno od Pána.“

Zpěv Ženy

Pokora a povýšení jsou v ní současně přítomny. Pokora, protože se cítí být nehodná stát se Matkou Páně, neboť složila slib čistoty; povýšení, protože Bůh shlédl na poníženost své služebnice a ještě jednou stvořil svět z *Ničeho*.

Být požehnaný je veliké štěstí. Maria měla všechno, co může učinit člověka opravdu šťastným. Protože ke štěstí jsou potřebné tři věci: mít vše, co si člověk přeje; mít to ve společnosti osoby, kterou z celého srdce milujeme; mít jistotu, že to všechno máme bez jakéhokoliv hříchu. Maria všechny tyto tři podmínky splňovala.

Kdyby její božský Syn nechtěl, aby jeho Matka byla uctívána tam, kde se klanějí jemu, nikdy by nedopustil, aby se na-

Spoluvykupitelka proti ... revolucionářům

plnila její prorocká slova. Odsunul by štětce umělců tiše stranou, rtům básníků by poručil mlčet a dal by strnout našim prstům při modlitbě růžence. Jak rychle se zapomíná na velké muže a ženy a jak málo jmen utkví opravdu v paměti! Potřebujeme k tomu průvodce, abychom identifikovali mrtvé ve Westminsterském opatství. Je jen málo lidí, kteří znají hrdiny, podle kterých jsou pojmenovány ulice. Ale je zde Maria, mladá a bezvýznamná dívka ze vzdálené provincie Římské říše: dívka, která prohlásila, že zákon zapomenutí je u ní prolomen, a prorokuje to dříve, než bylo napsáno jediné evangelium, ještě dříve, než Boží Syn spatřil světlo světa.

Jeho milosrdenství trvá od pokolení do pokolení k těm, kteří se ho bojí. Vykonává moc svým ramenem, rozptyluje ty, kteří jsou v srdci pyšní. Mocně sesazuje z trůnu a ponížené povyšuje. Hladové sytí dobrými věcmi a bohaté propouští s prázdnou. Ujal se svého služebníka Izraele, jak slíbil Abrahámovi a jeho potomkům. (Lk 1,50-55) Tato část Magnificat je ten nejrevolučnější dokument, jaký byl kdy napsán, tisíckrát revolučnější než všechno to, co napsal Karel Marx. Ve spojení s předchozími řádky je zajímavé srovnat Mariinu revoluci s programem komunismu.

Filosofie revoluce

Maria: Maria začíná duší a Bohem. *Má duše velebí Pána a můj duch plesá v Bohu, mém Spasiteli.* Celý vesmír se točí kolem dvou skutečností: snahy duše o nesmírné štěstí, které může dát jedině Bůh.

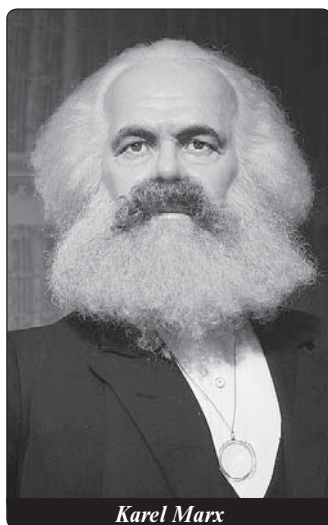
Marx: Marx zakončil první ze svých knih slovy: „Nenávidím všechny bohy.“ V komunismu existuje jen hmota vybavená svými vlastními protiklady, kte-

ré vyvolávají veškerý pohyb. Protože existuje jen hmota, žádná duše není. Pojem, že člověk má cenu, se zakládá na „křesťanské iluzi, že člověk má duši“, jak říká Marx. Žádný Bůh není, protože vírou v Boha se člověk sám sobě odcizuje a někdo mimo něj ho činí poddaným. Neexistuje Bůh, jen lidé. „Náboženství je opium lidstva.“

Budoucnost náboženství

Maria: *Budou mě blahoslavit všechna pokolení.* Maria bude výjimkou v zákoně zapomínání, protože Pán dějin chtěl, aby byla uctívána po všechna staletí. Dějiny určuje Boží Prozřetelnost. Pokrok a úpadek civilizace začíná mravním řádem lidského života. Mír je klid řádu a řád předpokládá spravedlnost vůči Bohu a vůči bližnímu. Mír je zmařen, jestliže každý člověk hledá jen své vlastní zájmy a zapomíná na lásku k Bohu a k bližním.

Marx: Dějiny jsou určeny dialekticky. O pokroku a úpadku civilizace nerozhoduje ani Bůh, ani způsob, jak lidé žijí, nýbrž

Karel Marx

zákon třídního boje, který bude trvat, dokud nepříjde komunismus k moci a nepřestanou existovat třídy. budoucnost je

určena také hmotou. Současně i budoucí generace mohou vyhlížet vzdálenou budoucnost, kdy budou tančit na hrobech svých předků. Některé třídy jsou určeny k tomu, aby byly hořícími hranicemi, které svítí budoucím pokolením, zatímco zvedají pěsti nad Leninovou mrtvolou.

Strach a náboženství

Maria: *Jeho milosrdenství trvá od pokolení do pokolení k těm, kteří se ho bojí.* Strach zde je dětská bázeň, která brání způsobit zármutek tomu, koho milujeme. Bázeň syna před nežným otcem je bázeň křesťanů před Kristem.

Marx: Komunismus je zbudován nikoliv na dětském strachu, ale na strachu otrockém, je to strach, jaký má otrok z tyрана a dělník z diktátora. Strach, který vytváří revoluce, je strach z moci a nikoliv neuróza zrozená z lásky. Revoluce, která bourá dětskou lásku k Bohu, končí vždy poddanským strachem před člověkem.

Technika a revoluce

Maria i Marx si přejí povznesení chudých a pokoření pyšných, rozdělení statků sociálně vyděděným, ale provádějí to odlišným způsobem.

Maria: *Násilí je nutné: Boží království trpí násilím.* Ale násilí se musí obrátit proti vlastnímu já, proti sebelásce, proti závisti, proti vlastní žádostivosti a pýše.

Tasený meč je třeba obrátit dovnitř, abychom se osvobodili ode všeho, čím u bližních pohrdáme.

Rozdělení bohatství, které dbá o blaho chudých, je inspirováno křesťanskou láskou, jakou milujeme Boha a bližní.

Člověk nemá co ztratit kromě pout hříchů, která zatemňují jeho rozum a oslabují jeho vůli. Tím, že se skrze zásluhy Ježíše Krista osvobozuje od svých hříchů, stává se Božím dítětem, dědicem nebe, který se i uprostřed zkoušek těší z pokoje a nachází poslední a konečnou extázi lásky v nebi.

Marx: Násilí je nutné. Ale násilí musí být obráceno proti druhým, kteří něco vlastní, kteří věří v Boha a v demokracii. Egoismus musí být oděn jako sociální spravedlnost.

Tasený meč musí být zaměřen navenek, aby osvobodil společnost ode všech, kteří odmítají revoluci nenávisť.

Rozdělení bohatství se uskutečňuje skrze násilnou konfiskaci a přesun kořisti a uloupeného jmění z jedné kapsy do druhé.

Člověk nemá co ztratit kromě pout, která ho vážou k Bohu a k majetku. Díky ateismu a socialismu bude člověk opět přiveden sám k sobě jako k pravému bohu.

Svět miluje Marii

Je pozoruhodné, jak Maria začíná Magnificat osobním zážitkem a hned přechází k tomu, že se ztotožňuje s celým lidským rodem. Dívá se dopředu a vidí, co způsobí narození jejího Syna na celém světě, jak se zlepši všechny lidské podmínky, budou osvobozeni utlačovaní, hladoví nasyceni a bezmocní osvobozeni.

Když vyslovila tato slova, její Syn se ještě nenarodil – i když by se podle radosti jejího zpěvu mohlo zdát, že již spočívá v její náručí. Nepředpovídá zde slepou revoluci materialistických sil, nýbrž zpívá píseň čisté víry o něčem, co jistě nastane, protože to způsobí Bůh.

Existuje vnitřní protiklad mezi její revolucí a každou jinou, protože její se zakládá na pravé lidské přirozenosti. Ta je založena na existenci tak nesmírné touhy, že každé srdce musí toužit po svém uspokojení. Šťastní jsou ti, kteří se zbavují pýchy a sobectví a kteří jsou nasyceni ve svém duchovním hladu, kteří včas odhalují, že jsou nazí, chudí a slepí, a touží po tom, odít se šatem milosti, který nabízí Mariin Syn.

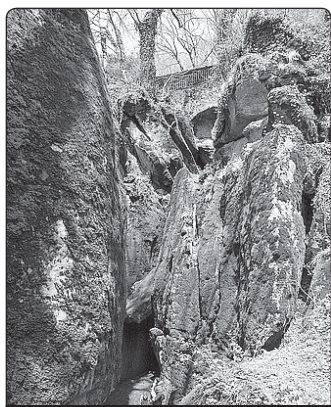
EWIG 11 + 12/1999

Překlad -Iš-

VE STOPÁCH SV. FRANTIŠKA - dokončení ze str. 2

v pokoře podle slavné Bonaventurovy věty: „Je nevěřící, komu stačí četba bez nadšení, spekulace bez zbožnosti, hledání bez úžasu, úvaha bez jánotu, píle bez zbožnosti, vědění bez lásky, rozum bez pokory, studium bez Boží milosti, zrcadlo bez božsky inspirované moudrosti.“ (*tamt.*)

Kontemplace Ukřižovaného má mimořádnou účinnost, protože nám umožňuje přejít od myšlenek o věci k prožívané zkušenosti; od naděje na spásu do blažené vlasti. Svátý Bonaventura říká: „Ten, kdo se pozorně dívá..., vykonává s ním paschu, tzn. přechod.“ (*tamt.*, VII, 2) To je srdce zážitku na Verně, zážitku, který zde prožil Chudáček z Assisi. Na této svaté hoře prožíval svátý František sám v sobě

Sasso Spicco na hoře La Verna

hlubokou jednotu mezi *sequela*, *imitatio* a *conformatio Christi*, tedy následováním, napodobováním a shodou s Kristem. A tak říká také nám, že nestačí prohlašovat se za křesťany, abychom byli křesťany, ani jen hledat konání dobrých skutků. Je třeba se připodobnit Ježíši postupným úsilím přetváření sebe sama podle Pánova obrazu, aby skrze Boží milost každý úd jeho Těla, kterým je Církev, prokázal nezbytnou podobnost s Hlavou, Kristem Pánem. A také při této cestě se vychází – jak učí středověcí učitelé pod vedením velkého Augustina – od sebepoznání, od pokory upřímného pohledu na sebe sama.

Nést Kristovu lásku! Kolik poutníků vystoupilo a stoupá na tuto svatou horu, aby rozjímali o lásce ukřižovaného Boha a dali se jím uchvátit! Kolik poutníků vystoupilo, aby hledali Boha, což je pravý důvod, proč existuje církev: být mostem mezi Bohem a člověkem. A zde potkáváme také vás, syny a dcery svatého Františka. Pamatujte vždy, že zasvěcený život má zvláštní úkol svědčit slovem a příkladem o životě podle rad evangelia, uchvacujícího

příběhu lásky mezi Bohem a lidmi, který prostupuje dějiny.

Františkánský středověk zanechal nesmazatelné znamení v této vaší arezzské církvi. Opakované příchody Chudáčka z Assisi a jeho pobyt ve vaší oblasti jsou vzácným pokladem. Událost v La Verna byla jedinečná a základní pro výlučnost stigmat vtisknutých do těla serafinského otce Františka, ale je to také příběh kolektivní pro jeho bratry a váš lid, který ještě objevuje u Sasso Spicco

EDITORIAL - dokončení ze str. 2

jako sblížení s ním. Proč popírat jeho existenci? Výhodnější bude, když na místo Boha, který se dosud projevoval jako „nepřející“, nastoupí Bůh s otevřeným až kamarádkým srdcem, Bůh svrchovaně vstřícný, který má pochopení pro člověka i jeho slabosti a záliby, který přijímá člověka takového, jaký je. Boží dobrota je nyní tak velká, že nemůže vyžadovat nějaké násilí a přemáhání a nikdy by nikomu ve své lásce nevyhrožovala něčím tak nelidským, jako jsou věčné pekelné plameny. To je skutečný zlom, který v té či oné podobě a míře zdomácněl často i u těch, kteří se počítají mezi tzv. elitu a domnívají se, že se „poctivě“ namáhají odlišit živé od toho, co je opravdu mrtvé...“⁽²⁾

Mohlo by se zdát, že se na věroučném obsahu jako takovém nic nezměnilo, snad jen pořadí ve výčtu Božích vlastností. Ale praxe a výsledky nasvědčují, že postupně se mění všechno. Přehnané zdůrazňování Boží dobrotivosti jakožto mylné pojetí Božího milosrdenství zatlačilo roli Boží spravedlnosti do pozadí. Požadavky na stále odvážnější změny příkazání a řádů se v nejrůznějších formách množí den ze dne.

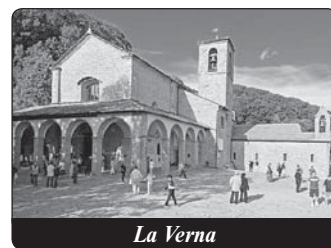
Ale zůstává tu jeden problém. Kdo není slepý a hluchý, nemůže přehlížet, jak se neustále množí zprávy o nejrůznějších katastrofách a neštěstích, často nebyvalých rozměrů, při kterých hynou náhle celé tisíce lidí a které vyznívají jako neodbytná připomínka, že Bůh nemá jen tu tvář, jakou jsme mu pro své pohodlí přisoudili. Jeho skutečná láska, dobrotivost a milosrdenství se projevují jinak než jako slaboská shovívavost.

První záležitostí Roku víry by mělo být vážné zamyšlení, jaká je vlastně moje představa o Boží tváři. Je svrchovaný čas vážně se zamyslet a zpytovat, zda jsem dosud neměl před očima místo nejvyššího Boha, který se vtělil a zjevil ve svém Synu, jen vlastní oportunistickou představu. Jak nás poučila historie, na většinu není spolehnouti! *Každý ať zkoumá své vlastní jednání; pak bude mít čím se chlubit, bude-li hledět jen na sebe a nebude se porovnávat s druhými.*

-lš-

⁽¹⁾ Vydala Matice cyrilometodějská s. r. o., 1998.

⁽²⁾ Dokumenty II. vatikánského koncilu, Úvod, str. 22.

La Verna

rozhodující místo Krista v životě věřících.

Tolik světél ozařuje tyto končiny, jako svatá Markéta z Cortony, méně známá postava františkánské kajicnice, která byla schopná znovu v sobě oživit s neobyčejnou vitalitou charisma Chudáčka z Assisi, když spojila kontemplaci Ukřižovaného s láskou k těm nejposlednějším. Láska k Bohu a k bližnímu oživuje i nadále vzácné františkánské dílo vašeho církevního společenství. Život podle evangelijních rad je učitelem, jak žít Kristovou láskou. V tomto pozeňnaném místě prosím Pána, aby nadále posílal dělníky na svou vinici, a především k mladým se obracím s naléhavým pozváním, aby ti, které Bůh volá, velkodušně odpověděli a měli odvahu darovat se zasvěcenému životu a kněžské službě.

Stal jsem se poutníkem na La Vernu jako Petrův nástupce a chtěl bych, aby každý z nás znovu zaslechl Ježíšovu otázku Petrovi: *Šimone, synu Janův, miluješ mě více nežli tito?* (Jan 21,15) Láska ke Kristu je základem života pastýře stejně jako života zasvěceného. Láska se nebojí úkolů ani námahy. Přinášejte tuto lásku lidem dnešní doby, často uzavřeným do vlastního individualismu; buďte znamením nesmírného Božího milosrdenství. Kněžská zbožnost učí kněze žít to, co slaví, lámat svůj život těm, které potkáváme: ve sdílení bolesti, v pozornosti k problémům, v provázení na cestě víry.

(...) Setrvejte jako váš svatý zakladatel v následování Krista, aby ten, kdo potká vás, potkával sv. Františka, a v setkání se svatým Františkem potkal Pána.

Boletino Vaticano
13. května 2012
(Redakčně kráceno)
Překlad -lš-

Po přečtení článku „Nová evangelizace a svatá liturgie“ by možná leckdo chtěl vědět něco bližšího o osobě tohoto odvážného autora textu. S biskupem Athanasiem Schneidrem jsme se na stránkách Světla již setkali jako s autorem knihy *Dominus est* (Světlo č. 23–29/2009), ve které fundovaně uvádí důvody, které by nás měly přesvědčit, že zavedení přijímání na ruku bylo opravdu chybným krokem, který je třeba napravit. Je to biskup německého původu, ale jeho rodným městem je Tokmak v Kirgizii, kde spatřil světlo světa v roce 1961. Jeho rodiče byli totiž po druhé světové válce v Berlíně internováni a zavlčeni za Ural. Svě vzdělávání zahájil v Estonku. Později studoval na Papežské univerzitě sv. Tomáše v Římě a na Institutum Sapientiae v Brazílii, kde v roce 1990 přijal kněžské svěcení. Vstoupil ke kanovníkům Svatého Kříže. Na biskupské synodě o Eucharistii byl vyzván, aby hovořil o svých eucharistických zkušenostech v době komunismu. Má povolení také ke slavení slovanské byzantské liturgie. Hovoří německy, latinsky, řecky, hebrejsky, anglicky, portugalsky, španělsky, italsky, francouzsky a rusky. V březnu 2006 byl jmenován pomocným biskupem v Karagandě. Jeho krásnou biskupskou mitru s křížem a Beránkem mu zhotovila jeho sestra Terezie, která je klaričkou v klášteře ve Westerbild. Je sekretářem liturgické komise Ruské biskupské konference. Na třetí římské konferenci *Summorum Pontificum* hovořil na téma „Naděje pro celý svět“. V roce 2009 uděloval kněžská svěcení v tridentském ritu novokněžím Bratrstva sv. Petra ve Wigratzbadu. Máme tedy co do činění s velmi vzdělaným prelátem hluboce zasvěceným do tajemství liturgie hned v několika obřadech, kterému velmi leží na srdci její co nejdůstojnější slavení.

Někdo bude jeho vývody a argumenty možná překvapen, ale pokud se nad nimi upřímně za-

Na slovíčko

myslíme, přiznáme nakonec, že jsou opodstatněné. Čím déle se nová liturgie praktikuje a o jejích nedostatcích, četných nešvarech a potřebě úpravy se jenu a tam hovoří a nic zásadního se k nápravě neděje, tím obtížnější bude uskutečnit jakékoliv nezbytné změny.

Biskup Athanasius Schneider

Liturgie nepředstavuje jen vnější rámec pro společná setkávání věřících, ale je to bytostně důležitý orgán těla církve, na jehož správné funkci zcela závisí veškerý její duchovní život. V živém těle církve existuje vzájemná organická závislost mezi naukou, životem a slavením, tedy životní spojení mezi tím, o čem konkrétně pojednává dogmatika, etika a liturgika.

Liturgie je živým argumentem ve prospěch základních dogmat o milosti, o dědičném hříchu, o lidské hříšnosti, o vykoupení, tedy o rozhodujících složkách a otázkách naší spásy, naší současné existence i věčné budoucnosti. V tom je současně i její morálně-pedagogická hodnota, aby ukazovala vždy jasně směr cesty ke spáse a současně byla zdrojem potřebné síly k jejímu zdárnému vykonání. Naše víra nezávisí jen na míře a úrovni katechetické aplikace. Naše víra je nadpřirozená božská ctnost, která je především darem a plodem Boží milosti.

Jestliže se dnes vedení církve zabývá tak vážně problémem krize víry, týká se to v první řadě krize liturgie, kterou bez plnosti víry není možno platně a důstojně slavit a která na druhé straně, pokud není náležitě slavena, nenaplnuje svou nenahraditelnou funkci klanění, díky, chvály a smíru, nerozvíjí, neoživuje víru a nezajišťuje potřebnou míru milosti.

Benedikt XVI. opakovaně ukazuje, že nové liturgii schází to, co je pro bohoslužbu zcela nezbytné a podstatné, a to je tzv. „sacrum“. Tento výraz nemá v našem jazyku rovnocenný ekvivalent. Slovo „posvátno“ ho zdaleka nevystihuje, dokonce může

být zavádějící. Ono požadované „sacrum“ není nějaký pocit či nálada vznešenosti, mimořádnosti, úchvatnosti. Není to také rozhodně nic tajemného ani magického.

„Sacrum“ je tvar slovesa „sacrare“, to znamená „zasvětit“, „věnovat Bohu“, „učinit nedotknutelným“. Spíše než výrazu „posvátno“ blíží se „sacrum“ svým obsahem k významu „božské“, zasvěcené, co je plným právem svaté a nedotknutelné. Svaté a nedotknutelné je to, co je Boží a od Boha, co tedy chováme v nejposvátnější úctě. Aby se svatého a nedotknutelného mohl někdo dotknout a neprovinil se přitom znesvěcením, musí být rovněž posvěcen. Proto církve světlí osoby i předměty, které jejím jménem přicházejí do styku s Bohem a s tím, co je nejsvětější. „Sacrum“ tedy postrádáme tam, kde se ztrácí ze zřetele Bůh a to, co je vysloveně Boží. Co konkrétně znamená nepřítomnost „sacrum“ v liturgii, popisuje názorně biskup Schneider v úvodu svého článku (Světlo č. 30/2012, str. 6): místo Boha vystupuje do popředí sám člověk.

Úcta k „sacrum“ se ovšem netýká jen oblasti liturgie. Obdobně jako je svaté a nedotknutelné všechno božské v liturgii, tak je také svaté a nedotknutelné slovo Boží pravdy a nedotknutelný je Boží zákon a jeho přikázání.

V editorialech je řeč o „kamarádkém“ vztahu k Bohu. K takovému vztahu má sklon ten, kdo ztrácí ze zřetele, kým je doopravdy Nejvyšší a Nejsvětější Bůh. Jestliže se nerespektuje, a tedy znesvěcuje „sacrum“ již tam, kde se máme osobně setkávat s Bohem, postihne tento despekt nakonec také všechno ostatní, co má být pro nás stejně zasvěcené a svaté: přestává být svaté a nedotknutelné také slovo pravdy a přestává být svatý zákon a přikázání. Krize víry v liturgii se dříve nebo později zviditelní a projeví také jako krize pravdy a poznání, krize mravů, jednání a kázně. To vše provází nejzávažnější důsledek současné krize, a tím je krize milosti.

-ls-

PAPEŽSKÁ MISIJNÍ DÍLA PŘEDSTAVUJÍ NOVÝ WEBOVÝ PORTÁL

Dne 11. července 2012, na svátek svatého Benedikta, patrona Evropy, k němuž se po staletí s důvěrou o přimluvu a pomoc obracelo mnoho misionářů, spustila Papežská misijní díla (PMD) v ČR oficiálně nový webový portál www.missio.cz. Portál přináší opravdu velké množství informací, a tak zde zájemci o pomoc v misijních zemích, členové PMD, ale i náhodní návštěvníci mohou najít vše potřebné. Dozvíte se zde, v kolika zemích, jak a kde PMD pomáhají, do jakých aktivit se můžete sami zapojit a podpořit tak misie, získáte přehled o nejnovějších misijních materiálech a mnoho dalšího. Nový web PMD umožňuje bezproblémové prohlížení i na dnes tak populárních tabletech a chytrých mobilních telefonech. Představení nových webových stránek souvisí též s unikátním výročím 100 let od počátků Papežských misijních děl na našem území. Právě tyto oslavy budou v České republice zdůrazněny během říjnové Misijní neděle.

Pondělí 6. 8. 2012: 6:05 Tučín 6:20 Jezuité o: Etika v podnikání 6:40 Perla Jeseníků Lázně Karlova Studánka 7:40 Přejeme si... 7:55 Vlkolínec: perla v horách zrozená 8:15 Post Scriptum s kardinálem Dominikem Dukou 8:30 O starých Starých Hamrech 9:15 Poselství svatých: Svatý Petr 9:25 Umění sklářských mistrů 10:00 Záliv svatých 11:00 BET LECHEM – vnitřní domov (15. díl): Petronilla Čemus 11:15 Noeland (19. díl) 11:40 Sedmihlásky: Vyletěla křepelenka 11:45 Klaunský pohádkový kuffík (6. díl): O chytré Jitce 11:55 Z pokladů duše: P. František Lizna SJ – Náš vztah k Panně Marii a Nejsvětější trojici [P] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Koncert manželů Radových 13:00 Poutní chrám Panny Marie na Chlumku v Luži 13:10 Outdoor Films (4. díl) 14:45 Pohádka o valašských frgálových princeznách 14:55 CHKO Moravský kras – Povodí Punkvy (4. díl) 15:15 Noční univerzita: Moudrost ve stáří – Prof. PhDr. Jaro Křivohlavý CSc. 16:00 Krajané z Gerníku 16:40 Exit 316 MISE: Oběti v objetí 17:00 NOEparáda band (176. díl) [P] 18:05 Kunovské léto 18:25 Sedmihlásky: Vyletěla křepelenka 18:30 O kráse [P] 18:40 Každý den je neděle 19:10 Ars Vaticana (9. díl) 19:25 Přejeme si... 19:40 Tučín 19:55 Z pokladů duše: P. František Lizna SJ – Náš vztah k Panně Marii a Nejsvětější trojici 20:00 Klapka s... (6. díl) [P] 21:00 Na koberečku (85. díl) 21:10 Nemusíme, chceme! 22:00 RNDr. Gabriela Vlková, Th.D. – Bůh Starého zákona – milosrdný či nemilosrdný 23:35 Kulatý stůl: Kurzy Alfa 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 7. 8. 2012: 6:05 Poselství svatých: Svatý Petr 6:15 Koncert chval z Katolické charismatické konference 2011: Chapela 7:20 Po stopách sv. Pavla v Turecku 7:40 Cesta k andělům (44. díl): Ilja Racek 8:35 Se salesiány na jihu Madagaskaru: BEMANEVIKY – Misijní stanice v pralese 8:55 Pěšák Boží 9:40 Budu pomáhat: Júnův statek 9:50 Dopis z Indie 10:10 RNDr. Gabriela Vlková, Th.D. – Bůh Starého zákona – milosrdný či nemilosrdný 11:40 Sedmihlásky: Vyletěla křepelenka 11:45 O kráse 11:55 Z pokladů duše: P. Bogdan Stępień OSPPE – Úloha Panny Marie [P] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Platinové písničky (15. díl): Dechovka 12:35 Ars Vaticana (9. díl) 12:45 Poutní chrám Panny Marie na Chlumku v Luži 13:00 Restituční polemika: Michael Josef Pojezdny, O.Praem. a P. Benedikt Mohelník, OP 14:05 Jezuité o: Etika v podnikání 14:25 Kulatý stůl: Putování modrou planetou – Nepál a Indonésie 16:00 Přejeme si... 16:20 Křížovatky Jana Sokola (1. díl) 16:45 Tři pronikavá světla 17:00 BET LECHEM – vnitřní domov (15. díl): Petronilla Čemus 17:15 Dopisy z rovníku 17:55 Noeland (19. díl) 18:20 Sedmihlásky: Vyletěla křepelenka 18:25 Klaunský pohádkový kuffík (8. díl): O líné Lálince 18:40 Hermie a přátelé: Dát nebo brát? 19:05 Exit 316 MISE: Oběti v objetí 19:25 Děti ulice 19:40 Zpravodajské Noeviny: 7. 8. 2012 [P] 19:55 Z pokladů duše: P. Bogdan Stępień OSPPE – Úloha Panny Marie 20:00 Misie na živo: Bulharsko 21:00 Přejeme si... 21:15 Zpravodajské Noeviny: 7. 8. 2012 21:35 Čekání 23:00 Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Kovářem a dr. Petrem Slaným, II. díl 23:40 Post Scriptum s kardinálem Dominikem Dukou 0:00 Jak potkávat svět (9. díl): s Janou Lewitovou a Lenkou Mitášovou 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Středa 8. 8. 2012: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 7. 8. 2012 6:20 Noční univerzita: Moudrost ve stáří – Prof. PhDr. Jaro Křivohlavý CSc. 7:00 Umění sklářských mistrů 7:30 Outdoor Films (4. díl) 9:05 Ars Vaticana (9. díl) 9:20 Bol som mimo: Branislav Škripek 10:35 Čekání 11:55 Z pokladů duše: Mons. Tomáš Holub – Ctnost mírnosti [P] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Klapka s... (6. díl) 13:05 Každý den je

neděle 13:40 Cvrlikání: Mošny 14:45 Na koberečku (85. díl) 14:55 Post Scriptum s kardinálem Dominikem Dukou 15:10 Na větrné hůrce 15:30 Poselství svatých: Svatý Petr 15:40 Zpravodajské Noeviny: 7. 8. 2012 16:00 NOEparáda band (176. díl) 17:00 Exit 316 MISE: Nejvyšší princip [P] 17:20 Víra plná života (Chile) 18:05 Jaroslav Sucháček 18:20 Sedmihlásky: Vyletěla křepelenka 18:25 Klaunský pohádkový kuffík (9. díl): O pracovitě Elence [P] 18:35 Jak potkávat svět (9. díl): s Janou Lewitovou a Lenkou Mitášovou 19:40 Přejeme si... [P] 19:55 Z pokladů duše: Mons. Tomáš Holub – Ctnost mírnosti 20:00 BET LECHEM – vnitřní domov (21. díl): Priore Giovanni Tomasi, OCD 20:20 P. Ladislav Heryán – Ježíšova blahoslavenství 21:40 CHKO Moravský kras – Povodí Punkvy (4. díl) 22:00 U Pastýře: s hostem Pavlem Pecháčkem 23:05 Stalinova kariéra (5/5): Stalinova éra (2. část) [P] 0:00 Koncert chval z Katolické charismatické konference 2011: Chapela 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 9. 8. 2012: 6:05 Mikroregion východní Slovákco: Suchá Loz 6:20 Každý den je neděle 6:50 BET LECHEM – vnitřní domov (21. díl): Priore Giovanni Tomasi, OCD 7:05 Platinové písničky (15. díl): Dechovka 7:35 Poutní chrám Panny Marie na Chlumku v Luži 7:45 Křížovatky Jana Sokola (1. díl) 8:10 Dopisy z rovníku 8:50 Cvrlikání: Mošny 9:55 Kulatý stůl: Putování modrou planetou – Nepál a Indonésie 11:25 Přejeme si... 11:40 Sedmihlásky: Vyletěla křepelenka 11:45 Klaunský pohádkový kuffík (9. díl): O pracovitě Elence 11:55 Z pokladů duše: Martin Macek OH – Milosrdní bratři 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Koncert chval z Katolické charismatické konference 2011: Chapela 13:05 Na La Salettě s Boženou Rajnušovou 13:35 Poodří – mokřady mezinárodního významu České republiky 14:15 Mariánské korunovace v dějinách 14:40 Rodina je... 15:10 Noeland (19. díl) 15:35 Se salesiány na jihu Madagaskaru: BEMANEVIKY – Misijní stanice v pralese 16:00 Zpravodajské Noeviny: 7. 8. 2012 16:15 Hudební magazín Mezi pražci 16:50 Jezuité o: Etika v podnikání 17:10 Tajemství mokrého ticha 17:45 Ars Vaticana (10. díl) 18:00 Hermie a přátelé: Dát nebo brát? 18:25 Klaunský pohádkový kuffík (10. díl): O sobecké Růžence [P] 18:40 Sedmihlásky: Vyletěla křepelenka 18:45 Cesta k andělům (44. díl): Ilja Racek 19:40 Budu pomáhat: Lékořice [P] 19:50 Starobělské Lurdy 19:55 Z pokladů duše: Martin Macek OH – Milosrdní bratři 20:00 U NÁS 21:05 Kus dřeva ze stromu: Švestka [P] 21:20 Přejeme si... 21:35 P.S.: Mons. František Václav Lobkowicz, biskup ostravsko – opavský, z oslavy 60. narozenin 22:00 NOEparáda band (176. díl) 23:00 Dopis z Indie 23:20 O Václavovicích 0:05 Děti pomáhají dětem 0:40 Město Bohumín 0:55 Plápolý ohňa 1:15 Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 10. 8. 2012: 6:05 Na La Salettě s Boženou Rajnušovou 6:30 NOEparáda band (176. díl) 7:30 Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Kovářem a dr. Petrem Slaným, II. díl 8:10 CHKO Moravský kras – Povodí Punkvy (4. díl) 8:30 P. Ladislav Heryán – Ježíšova blahoslavenství 9:50 Krajané z Gerníku 10:25 Na koberečku (85. díl) 10:35 Klapka s... (6. díl) 11:35 Sedmihlásky: Vyletěla křepelenka 11:40 Klaunský pohádkový kuffík (10. díl): O sobecké Růžence 11:55 Z pokladů duše: MUDr. Zdislava Tělučilová – O smrti [P] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Přejeme si... 12:20 Ars Vaticana (10. díl) 12:30 Zapusťme kořeny 13:20 BET LECHEM – vnitřní domov (21. díl): Priore Giovanni Tomasi, OCD 13:40 Koncert manželů Radových 14:35 Umění sklářských mistrů 15:05 Tři pronikavá světla 15:25 Každý den je neděle 16:00 Dopisy z rovníku 16:40 O Mysu dobré naděje 16:55 Misie na živo: Bulharsko 18:25

Sedmihlásky: Vyletěla křepelenka 18:30 Klaunský pohádkový kuffík (11. díl): O soucítěním Standovi [P] 18:45 Exit 316 MISE: Nejvyšší princip 19:05 Kus dřeva ze stromu: Švestka 19:20 Salesko 19:40 Město Leopoldov 19:55 Z pokladů duše: MUDr. Zdislava Tělučilová – O smrti 20:00 Noemova pošta: srpen [L] 21:30 Na koberečku (85. díl) 21:45 Nedělní čtení: 19. neděle v mezidobí [P] 22:15 Přejeme si... 22:30 Cesta k andělům (44. díl): Ilja Racek 23:20 Stalinova kariéra (5/5): Stalinova éra (2. část) 0:15 Hudební magazín Mezi pražci 0:50 Jezuité o: Etika v podnikání 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 11. 8. 2012: 6:05 Živá historie – Hrad Strečno 6:15 P.S.: Mons. František Václav Lobkowicz, biskup ostravsko – opavský, z oslavy 60. narozenin 6:35 Hudební magazín Mezi pražci 7:10 Se salesiány na jihu Madagaskaru: BEMANEVIKY – Misijní stanice v pralese 7:30 BET LECHEM – vnitřní domov (21. díl): Priore Giovanni Tomasi, OCD 7:45 Poselství svatých: Svatý Petr 7:55 Sobecký obr 8:35 Noeland (19. díl) 9:00 Sedmihlásky: Vyletěla křepelenka 9:05 Hermie a přátelé: Dát, nebo brát? 9:35 NOEparáda band (176. díl) 10:35 Exit 316 MISE: Nejvyšší princip 10:55 Misie na živo: Bulharsko 11:55 Z pokladů duše: Mons. František Václav Lobkowicz OPraem. – Zvon 12:00 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [P] 12:10 Přejeme si... 12:25 Nedělní čtení: 19. neděle v mezidobí 12:55 Město Leopoldov 13:10 Křížovatky Jana Sokola (1. díl) 13:40 U NÁS 14:45 Poutní chrám Panny Marie na Chlumku v Luži 14:55 Poselství svatých: Svatý Josef 15:05 Dopis z Indie 15:25 Platinové písničky (15. díl): Dechovka 16:00 Putování modrou planetou: Austrálie 16:50 Kaple v poušti 17:05 Cesta k andělům (56. díl): Petr Larva 18:00 Národní park České Švýcarsko a CHKO Labské pískovce (6. díl) 18:25 Sedmihlásky: Vyletěla křepelenka 18:30 Klaunský pohádkový kuffík (11. díl): O soucítěním Standovi 18:45 Budu pomáhat: Lékořice 18:55 Umění sklářských mistrů 19:25 Nedělní čtení: 19. neděle v mezidobí 19:55 Z pokladů duše: P. Bogdan Stępień OSPPE – Přímluva Panny Marie 20:00 MFF Strážnice 2012: To nejlepší... [P] 0:05 Noční univerzita: Moudrost ve stáří – Prof. PhDr. Jaro Křivohlavý, CSc. 0:45 Koncert manželů Radových 1:35 Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 12. 8. 2012: 6:15 Nedělní čtení: 19. neděle v mezidobí 6:45 Ars Vaticana (10. díl) 6:55 U Pastýře: s hostem Pavlem Pecháčkem 8:00 Na koberečku (85. díl) 8:10 Dopisy z rovníku 8:50 Jaroslav Sucháček 9:00 Každý den je neděle 9:30 Křížovatky Jana Sokola (1. díl) 10:00 Tři pronikavá světla 10:25 Z pokladů duše: Monika Dopitová – Matka Marie [P] 10:30 Primiční mše svatá P. František Staněk [P] 12:00 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [L] 12:30 Zpravodajské Noeviny: 7. 8. 2012 12:45 Guatemala 13:05 Platinové písničky (16. díl): Dechovka 13:40 Cesta k andělům (56. díl): Petr Larva 14:30 Budu pomáhat: Lékořice 14:40 P. Ladislav Heryán – Ježíšova blahoslavenství 16:25 Hermie a jeho přátelé: Milo, bezbožná kudlanka nábožná 16:55 Sedmihlásky: V Strakonících za oltářem [P] 17:00 Noeland (21. díl) 17:25 Sobecký obr 18:05 Folkové Chvojení 2011: Festival člověčí muziky 18:30 Exit 316 MISE: Nejvyšší princip 19:00 BET LECHEM – vnitřní domov (21. díl): Priore Giovanni Tomasi, OCD 19:15 Poselství svatých: Ignác z Loyoly [P] 19:25 Zvečnené šupolím 19:40 Přejeme si... [P] 19:55 Z pokladů duše: Monika Dopitová – Matka Marie 20:00 Má vlast (2. díl): Karlštejn 21:00 Vyznání 21:10 Misie na živo: Bulharsko 22:15 Ars Vaticana (10. díl) 22:30 Modlitba růžence z Fatimy [L] 23:25 Kulatý stůl: Putování modrou planetou – Nepál a Indonésie 0:55 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. 1:15 Poslech Radia Proglas [L].

Centrum naděje a pomoci, Vodní 13, Brno nabízí tyto programy:

PRAKTICKÁ PŘÍPRAVA KE KOJENÍ

... je název kurzu pro nastávající maminky, který se uskuteční **15. 8. 2012**. Kojení je dar, který předáváme svým dětem – naši teplou náruč a chvíli strávenou spolu. Kojení je také velkým vkladem do života pro tělesné i duševní zdraví dítěte. Stačí pochopit princip kojení, znát správnou techniku a vědět, jak miminko přiložit, aby mohlo účinně sát. Tyto jednoduché informace Vám pomohou krásně nastartovat kojení a přispět k pocitu sebejistoty a důvěry. Dozvíte se, jak je možné předcházet nespáním s kojením a co udělat pro jejich vyřešení. Více informací a přihlášky najdete na www.cenap.cz.

POPRVÉ S MIMINKEM

29. 8. 2012 se uskuteční v CENAP workshop pro nastávající rodiče. Řekneme si, jak velice je důležité strávit první chvíli po porodu se svým dítětkem. Dozvíte se, že i v případě, kdy je porod náročný, není zdaleka všechno ztraceno. Budete mít možnost zkusit si některé úvazy a podněty pro nošení dětí v šátku, i jak se připravit na procházku. Více informací a možnost přihlášení naleznete na <http://www.cenap.cz/wks-poprve-s-miminkem.php>.

SVATOVAVŘINECKÁ POUŤ V NEZABUDICÍCH – kostel sv. Vavřínce, Nezabudice na Křivoklátsku, neděle 12. srpna 2012

Program: 14.00 hod. – vítání pražského arcibiskupa Jeho Eminence Dominika kardinála Duky důstojným panem děkanem Jánem Petrovičem na rozcestí u kapličky v obci Nezabudice. Společný odjezd kočárem ke kostelu. Pozdravení se starostou obce. **15.00 hod.** – mše svatá v kostele sv. Vavřínce. Celebruje Jeho Eminence kardinál Dominik Duka. Při mši svatě zazpívá **Hornický pěvecký sbor Kladno** Mozartovu **Korunovační mši**. Po mši svatě beseda s kardinálem Dukou před kostelem. Na poutní mši svatou Vás srdečně zve Římskokatolický farní úřad Zbečno, telefon: 313 554 881.

POUŤ K PANNĚ MARIÍ KLOKOTSKÉ V SOBOTU 18. SRPNA 2012

Program: 8.00 hod. – první mše svatá, slouží P. Petr Káňa (s novokněžským požehnáním) • **10.00 hod.** – hlavní mše svatá, hlavní celebrant misionář v Pákistánu P. Günther Ecklbauer, OMI • **14.00 hod.** – beseda s otcem Güntherem o Pákistánu • **15.00 hod.** – Klokotské hodinky a svátostné požehnání s krátkou adorací • **17.00 hod.** – mše svatá. Od rána možnost přistoupit ke svátosti smíření. V sobotu od 8 do 13 hodin bude přístup ke kostelu autem omezený. **V neděli 19. srpna 2012** mše svatá v **10.00 hod.** – P. Gorazd Pavel Cetkovský, OCarm., převor kláštera v Praze-Liboci • **15.00 hod.** – zpívané Klokotské hodinky se svátostným požehnáním.

Program ve středu 15. srpna 2012: 17.00 hod. – mše svatá s P. Václavem Hesem • **19.00 hod.** – varhanní koncert: H. Žvachtová, J. Příbyl, L. Šotek – varhany.

Srdečně zvu Římskokatolická farnost Tábor-Klokoty a obláti Panny Marie Neposkvrněné • tel. 381 232 584 • e-mail: klokotyomi@volny.cz • www.klokoty.cz.

Diecézní centrum pro seniory Biskupství královéhradeckého srdečně zve na zájezd **„PO STOPÁCH APOŠTOLA PAVLA A KRÁS STŘEDOMOŘÍ“ NA MALTU A GOZO** v termínu **7. – 12. 11. 2012**. Zájezd je určen nejen seniorům.

Kontakt a přihlášky: tel. 737 215 328, e-mail: dcs@bihk.cz, web: www.dcsbk.cz. **Uzávěrka přihlášek: 7. 8. 2012.**

Každou neděli od **5. srpna do 11. listopadu 2012** je ve **Vlastivědném muzeu Švábenice u Vyškova** otevřena nová **historická výstava s názvem PRAHA A BRNO VE STALETÍCH**. Je vystaveno 3000 různých dokumentů z minulosti i přítomnosti dvou krásných měst naší vlasti. Jde o katedrály, kostely, kaple, paláce, hrady, radnice, náměstí, sochy, okrasné zahrady a o mnoho dalších pamětihodností. Otevřeno je **vždy v neděli odpoledne od 14 do 17 hodin**. Můžete zhlédnout i stálé expozice Vlastivědného i Kostelního muzea (muzea jsou otevřena vždy v době konání výstav, nebo po ohlášené domluvě se správcem muzea). Vstupné dobrovolné. Jste srdečně zváni.

Liturgická čtení

Neděle 5. 8. – 18. neděle v mezidobí

1. čt.: Ex 16,2–4.12–15

Ž 78(77),3+4bc.23–24.25+54

Odp.: 24b (*Hospodin jim dal nebeský pokrm.*)

2. čt.: Ef 4,17.20–24

Ev.: Jan 6,24–35

Slovo na den: Nebude nikdy hladovět.

Pondělí 6. 8. – svátek Proměnění Páně

1. čt.: Dan 7,9–10.13–14

nebo 2 Petr 1,16–19

Ž 97(96),1–2.5–6.9

Odp.: 1a.9a (*Hospodin kraluje, je povznesen nad celou zemí.*)

Ev.: Mk 9,2–10

Slovo na den: Zastíní je.

Úterý 7. 8. – nez. pam. sv. Sixta II. nebo sv. Kajetána

1. čt.: Jer 30,1–2.12–15.18–22

Ž 102(101),16–18.19–21.29+22–23

Odp.: 17 (*Hospodin znovu zbuduje Sión a objeví se ve své slávě.*)

Ev.: Mt 14,22–36

Slovo na den: Vzmůžete se!

Středa 8. 8. – památka sv. Dominika

1. čt.: Jer 31,1–7

Jer 31,10.11–12ab.13

Odp.: srov. 10d (*Hospodin bude nad námi bdít jako pastýř nad svým stádem.*)

Ev.: Mt 15,21–28

Slovo na den: Živí se kousky, které padají ze stolu jejich pánů.

Čtvrtek 9. 8. – svátek sv. Terezie Benedikty od Kříže

1. čt.: Oz 2,16b.17b.21–22

Ž 45(44),11–12.14–15.16–17

Odp.: 11a (*Slyš, dcero, pohled a naslouchej!*)

Ev.: Mt 25,1–13

Slovo na den: S lampami také do nádobek olej.

Pátek 10. 8. – svátek sv. Vavřínce

1. čt.: 2 Kor 9,6–10

Ž 112(111),1–2.5–6.7–8.9

Odp.: 5a (*Blaze muži, který se slitovává a půjčuje.*)

Ev.: Jan 12,24–26

Slovo na den: Kde jsem já, tam bude i můj služebník.

Sobota 11. 8. – památka sv. Kláry

1. čt.: Hab 1,12–2,4

Ž 9(9A),8–9.10–11.12–13

Odp.: 11b (*Neopouštíš, Hospodine, ty, kteří tě hledají.*)

Ev.: Mt 17,14–20

Slovo na den: Nic vám nebude nemožné.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

4. – 11. SRPNA 2012

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 5. 8.		PO 6. 8.		ÚT 7. 8.		ST 8. 8.		ČT 9. 8.		PÁ 10. 8.		SO 11. 8.	
Antifona	919	1029	1452	1634	949	1061	1722	1941	1708	1924	1708	1924	1741	1961
Žalm	784	883	786	884	783	881	783	881	786	884	786	884	786	884
Ranní chvilky:														
Hymnus	920	1029	1452	1635	949	1062	1723	1941	1709	1926	1708	1925	1742	1961
Antifony	920	1030	1453	1636	950	1062	965	1079	1710	1926	1463	1646	1014	1132
Žalmy	921	1030	813	914	950	1063	965	1079	813	914	813	914	1014	1132
Krátké čtení a zpěv	923	1033	1454	1636	953	1066	1724	1942	1710	1926	1463	1647	1743	1962
Antifona k Zach. kantiku	708	799	1454	1636	953	1066	1724	1943	1710	1927	1463	1647	1743	1963
Prosby	924	1034	1454	1636	953	1066	1724	1943	1711	1927	1711	1927	1744	1963
Závěrečná modlitba	708	799	1455	1637	1461	1643	1462	1645	1712	1646	1463	1647	1465	1649
Modlitba během dne:														
Hymnus	925	1035	1455	1638	954	1067	970	1085	792	890	792	890	1018	1137
Antifony	925	1036	1456	1638	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138
Žalmy	926	1036	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138
Krátké čtení	927	1038	1456	1638	957	1070	973	1088	1713	1930	1713	1930	1021	1141
Závěrečná modlitba	708	799	1455	1637	957	1071	973	1088	1712	1646	1463	1647	1022	1141
Nešpory:														
SO 4. 8.														
Hymnus	915	1024	929	1039	1457	1639	959	1072	1727	1946	1714	1932	1024	1143
Antifony	916	1025	929	1040	1457	1640	960	1073	976	1091	1715	1932	1464	1648
Žalmy	916	1025	930	1040	1457	1640	960	1073	976	1091	1715	1932	1025	1144
Kr. čtení a zpěv	918	1027	933	1043	1459	1642	962	1076	1730	1949	1717	1934	1464	1648
Ant. ke kant. P. M.	708	798	709	799	1459	1642	962	1076	1731	1950	1717	1935	1464	1648
Prosby	918	1028	933	1044	1459	1642	963	1076	1731	1950	1718	1936	1028	1147
Záv. modlitba	708	799	708	799	1455	1637	1461	1643	1462	1645	1712	1646	1463	1647
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

FILMY NA DVD

MARCELINO, CHLIEB A VÍNO

Režie Ladislav Vajda • Slovenský dabing, originál španělský jazyk

Černobílý film z roku 1955. Marcelino je sirotek. Vyrůstá ve františkánském klášteře, kde prožívá mnoho veselých příhod a rošťáren, ale i zázračných okamžiků. Ty se dějí v místnosti plné starých věcí, do níž má Marcelino zakázaný vstup. Díky své zvědavosti zde objevuje starý dřevěný kříž s Ježíšem. V Marcelinových očích je zcela přirozené, když Ježíš sestupuje z kříže, a přijímá z jeho rukou chléb a víno. Ježíš plní také Marcelinovo přání – spatřit Maminku nebeskou i maminku pozemskou. A přidává i dar věčného života...

Studio LUX • 1x DVD, 85 minut, 250 Kč

ZA BÍLÉHO DNE

Režie a scénář Roberto Faenza • Hudba Andrea Guerra • Český dabing

Příběh sicilského kněze, který našel odvahu postavit se mafii. Film byl natočen podle skutečné události z roku 1993. Film získal několik mezinárodních cen a L. Zingaretti v hlavní roli si z MFF v Karlových Varech 2005 odvezl Cenu za mužský herecký výkon. V České televizi byl film vysílán pod názvem *Ukažte svou tvář!*. DVD obsahuje také 20minutový dokument *Muž, jenž mířil přesně*. Film je vhodný od 12 let.

Paulínky • 1x DVD, 90 minut + 20 minut dokument, 295 Kč

LEKÁR ZÁZRAKOV • SVĚTÝ GIUSEPPE MOSCATI

Režie Giacomo Campiotti • Slovenský dabing

Giuseppe Moscati (1880–1927) byl lékařem, profesorem, vědcem, proslavil se svým mimořádným přístupem k chudým. Při záchraně lidí během výbuchu sopky Vesuv v r. 1906 Moscati osobně dohlížel na evakuaci nemocnice a podařilo se mu zachránit všechny pacienty dříve, než se zhroutila střecha budovy. Když v roce 1911 vypukla v Neapoli cholera, italská vláda pověřila Moscatiho, aby dohlížel na dodržování hygieny v městě. Jako první experimentoval s inzulínem v boji s cukrovkou; za 1. světové války vedl nemocnici pro raněné vojáky. Už během jeho života se o něm vyprávělo, že je zázračným lékařem, který dokáže na základě symptomů určit správnou diagnózu. Film je vhodný od 12 let.

APPC - Antonio di Padova Production Center a Don Bosco

2x DVD, 200 minut, 499 Kč

„TAJOMNÁ PRÍTOMNOST...“ • 16 EUCHARISTICKÝCH ZÁZRAKOV V TALIANSKU

Slovenský dabing

Dokumentární film italských autorů z Milána představuje 16 nejznámějších eucharistických zázraků v Itálii: Lanciano, Trani, Ferrara, Alatri, Florencie, Bolsena-Orvieto, Olfida, Valvasone, Cascia, Bagno di Romagna, Turín, Asti, Veroli, Siena, Morrovale, Patierno. Vyšlo s církevním schválením.

LUX, s.r.o. • 1x DVD, 200 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
982707-0262/2011

P. P.

TZ D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.